

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 szpalcie (szer. szp. 69 mm) 3.— Zł. Drobne za słowo 24 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej 3 słowa) 40 gr.

Rok II.

Nr. 217.

Kraków, środa 18 września 1940 r.

Nadesłana a nie zamówiona przez redakcję rękopisy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł., z odnośnikiem do domu 5 Zł. — Konto czekowe: Warszawa 658.

Marszałek Rzeszy Goering na froncie.

Akcja niemieckiego lotnictwa, skierowana przeciwko Anglii i stolicy brytyjskiego Imperjum pozostaje pod osobistym kierownictwem twórcy lotnictwa niemieckiego — Marszałka Rzeszy Hermana Goeringa. Zdjęcia nasze przedstawiają fragmenty pobytu Marszałka Rzeszy Goeringa na pewnym lotnisku podczas studiowania mapy oraz podczas dyskusji z wyższymi oficerami lotnictwa.

Mimo niepogody lotnicy niemieccy dalej atakują Londyn.

Zestrzelono 79 angielskich samolotów. — Zatopiono 3 okręty angielskie

Berlin, 17 września. Naczelna komenda armji niemieckiej komunikuje:

W dniu 15 września i w nocy na 16-go września, wśród najcięższych warunków atmosferycznych kontynuowano naloty odwetowe na Londyn. Lotnicy zaatakowali doki i urządzenia portowe, trafiając jedną bombą ciężkiego kalibru gazownię Bromley, podpalili skład nafty i uzyskali trafienia w dworzec, jak również w ważne ze względów wojennych urządzenia przemysłowe w Woolwich i innych częściach miasta. W ciągu tych nalotów dochodziło do zażartych walk powietrznych.

Także i urządzenia portowe w Dover i Portlandzie zostały zbombardowane, przy czym podpalono skład nafty w Portlan-

dzie oraz zbombardowano fabrykę samolotów w Southampton.

U wybrzeży Irlandzkich, jak również szkockich oraz południowych wybrzeży angielskich udało się podczas ataku na liczne konwoje zatopić dwa okręty handlowe, łącznej pojemności 18.000 ton, jeden okręt podpalili, a jeden ciężko uszkodzić. Jeden dalszy okręt handlowy, pojemności 8.000 ton został w nocy zatopiony na Kanale.

Formacje samolotów bojowych podejmowały nocne naloty na Liverpool i Birmingham. Także i tam wybuchły liczne pożary.

Minowanie portów brytyjskich było kontynuowane.

Usiłowania brytyjskich samolotów, — zmierzające do zaatakowania podczas ostatniej nocy stolicy Rzeszy zostały zniweczone. W kilku miastach Niemiec zachodnich bomby spadły na dzielnice mieszkaniowe, przy czym w jednej miejscowości liczne domy zostały zniszczone, a jedna szkoła została podpalona. Dwie osoby cywilne zostały zabite, wiele osób rannych.

Artyleria przeciwlotnicza i samoloty myśliwskie zestrzeliły po jednym samolocie. Łodzie ochronne portów i lotnie strażnicze marynarki wojennej zdołały zestrzelić na wybrzeżu Kanalu 3 nieprzyjacielskie samoloty. Łączne straty nieprzyjaciela w dniu 15 września wyniosły 79 samolotów, 43 samoloty niemieckie zagięły. (p.)

na granicy egipsko-libijskiej, jak i w Sudanie, przede wszystkim na wybrzeżu morza Czerwonego i na terenie Niebieskiego Nilu mogą zapisać rozstrzygnięcia niezwykle strategicznej doniosłości.

Doniesienia i przewidywania londyńskie co do losów generała Wawella brzmią — co jest charakterystyczne — bardzo pesymistycznie. Jedno jest pewnym, że Włochy w ostatnich tygodniach, zarówno w Afryce wschodniej, jak i na północnym wybrzeżu Afryki podjęły cichą, ale niemiłą intensywną aktywność.

Armja Wawella nie ukazała się dotychczas na terenie działań. Pomimo rzekomego opanowania przez Anglię wschodniej części morza Śródziemnego, w Egipcie odzyskuje się — według ostatnich doniesień — dotkliwy brak środków żywności i materiałów pędnych.

Wojska włoskie przekroczyły Sollum.

Rzym, 17 września. Włoski komunikat wojenny z poniedziałku brzmi następująco:

Główna kwatera armji włoskiej komunikuje:

Włoskie strażnice przednie obsadziły Sollum i przekroczyły je, przy czym zniszczyły równo 50 nieprzyjacielskich czołgów i samochodów pancernych. Oddziały nieprzyjacielskie podczas odwrotu podпалиły liczne składy a przez intensywne akcje włoskiego lotnictwa poniosły wielkie straty.

Jedna z włoskich formacji lotniczych zbombardowała w locie nurkowym lotnisko Hal Far na Malcie, przy czym celnie zostały trafione stanowiska artylerji przeciwlotniczej, urządzenia i hangary lotnicze. Spostrzeżono silny wybuch i następujący po nim pożar o znacznych rozmiarach. Startujące samoloty myśliwskie nieprzyjaciela zeszyły z drogi w walce z towarzyszącymi bombowcom włoskim samolotom myśliwskim, natomiast zaatakowały włoskie samoloty nurkowe (Picchiattelli), które przeszły do kontrataku i zestrzeliły jeden nieprzyjacielski samolot — jak również uszkodziły jeden dalszy. — Wszystkie włoskie samoloty powróciły.

Na wschodniej części Morza Śródziemnego włoskie lotnie pocigowe (M. A. S.) zatopily nieprzyjacielską łódź podwodną. Nieprzyjacielski krawoznik, zaatakowany przez jedną z włoskich formacji powietrznych, otrzymał celne trafienie bombą średniego kalibru.

W Afryce Wschodniej włoskie samoloty bombardowały urządzenia strefy Goz Regeb w Sudanie. Nieprzyjacielskie naloty na Assab, Massaua, Debaroa, Asmara i Gure spowodowały zranienie 4 osób i nieznaczne szkody materiałowe.

W Matemma uzbrojeni tubylcy niespodziewanie zaatakowali karawanę, prowadzoną przez australijskiego kapitana, która usiłowała wtargnąć na teren włoski i zmusiła ją do nieciekkości. (p.)

Wielkie sukcesy włoskiego lotnictwa w Afryce.

(—) Rzym, 17 września. Trwająca od kilku dni ożywiona i skuteczna działalność lotnictwa włoskiego po przeciwnej stronie granicy libijsko-egipskiej doprowadziła — jak wynika z informacji lotników włoskich i w uzupełnieniu ostatnich wojennych komunikatów włoskich — do systematycznego wyniszczenia angielskich zasobów i linii rezerwowych przy równoczesnym wywiadzie strategiczno-taktycznym.

W związku z tem informują, że włoskie sztafety bombowe obrzucały bombami ważne obiekty wojskowe w rejonie Sollum, w tej liczbie jeden z fortów, dalej szereg kołowych samochodowych, nieprzyjacielskich pojazdów pancernych, transportów materiałowych pędnych i pozycji artylerji, które ostrzeliwała w niskich lotach. W wyniku skutecznej obrony włoskich samolotów myśliwskich, sztafety bombowców mogły powrócić do swych baz bez najmniejszych strat.

W centralnym i górnym Sudanie prowadzona była ożywiona działalność lotnicza. W okolicy Kartum obrzucono celnie bombami hangary lotnicze. Ponadto znalazły się pod niezwykle silnym ogniem karabi-

nów maszynowych oddziały wojsk nieprzyjacielskich, zaś kolejowy punkt węzłowy Haya Junction uległ poważnemu uszkodzeniu, zaś port lotniczy Abdara został podpalony.

W ostatnich dniach kontynuowano ataki

Oczy Włoch zwrócone na Afrykę.

(=) Rzym, 17 września. W chwili kiedy Londyn usiłuje przekrzywić szum niemieckich bombowców hałasem swej propagandy, opiewającej angielską flotę powietrzną, a głównie flotę morską na Atlantyku, morzu Śródziemnym i w Afryce północnej, Włochy przy pomocy swoich łodzi podwodnych i lotnictwa kontynuują coraz energiczniej swoje dzieło zniszczenia.

Ostatnio — jak komunikują — powróciła znowu jedna włoska łódź podwodna, która zatopila na oceanie Atlantyckim 18.000 ton tonażu brytyjskiego, mianowicie jeden wielki parowiec-cysternę i parowiec frachtowy. Natomiast w Afryce północnej, tym razem w Egipcie samoloty włoskie obra-

lotnicze na angielską bazę marynarki w Adenie i na wschodni obszar Kenji, m. in. wzięto pod krzyżowy ogień niszcycielski 60 samochodów ciężarowych koło miejscowości El Catulo i większy oddział wojsk nieprzyjacielskich.

cają w dzień i w nocy bombami obiekty wojskowe, magazyny materiałów pędnych, nieprzyjacielskie samochody pancerne i obozy wojskowe.

Ponieważ również we włoskiej Afryce wschodniej wzrosła się liczebnie i pod względem intensywności akcja włoskich eskadr myśliwskich, przy czym w Sudanie kieruje się ona na zachód ku Khartum, oraz na północ ku Port Sudan, można mówić o wzmożonej akcji zaczepnej Włoch przeciw Egipcjom, jako brytyjskiej bazie śródziemnomorskiej, a zarazem przeciw angielsko-egipskiemu, Sudanowi opanowanemu również zupełnie wojskowo przez Anglię. Włochy, nie tacy nigdy, że zarówno

Obrzymie szkody na terenie zakładów przemysłowych w Londynie.

Ograniczenie komunikacji telefonicznej i telegraficznej.

(S) San Sebastian, 17 września. W związku z akcją lotnictwa niemieckiego w nocy z soboty na niedzielę, wydało brytyjskie ministerstwo lotnictwa — jak informuje agencja Reutersa — komunikat, w którym powiedziano:

„Ostatniej nocy najbliższe okolice Londynu były wystawione na nieprzerwane ataki nieprzyjacielskich bombowców. Bomby zostały zrzucone w różnych okolicach Anglii i Walji“. W komunikacie tym przyznają się Anglicy, że maszynom niemieckim udało się dotrzeć nad centrum stolicy. Większość bomb eksplodowała jednak w sąsiednich dzielnicach. Dzielnica handlowa uciepiała, odnosząc „nieco szkód“. Bomby niemieckie wyrządziły „niejedną szkodę“ w jednym z miast Anglii środkowej.

W ciągu soboty zmuszeni byli mieszkańcy Londynu pięciokrotnie kryć się w schronach i piwnicach. Z ostatniego komunikatu angielskiego ministerstwa lotnictwa w sprawie powyższych ataków lotniczych wynika: „W ciągu przedpołudnia kontynuowały samoloty nieprzyjacielskie masowe i po sobie następujące ataki. W czasie jednego z tych ataków zrzucono bomby na przedmieścia Londynu. Ponadto w ciągu przedpołudnia zaatakowano południowo-wschodnią i wschodnią część Anglii“.

W jednym z miast na wybrzeżu południowym uległ uszkodzeniu szereg większych gmachów. O wczesnych godzinach popołudniowych był Londyn wystawiony na nowy atak, przyczem bomby zostały zrzucone w południowo-zachodniej części miasta. Mniej więcej w tym samym czasie uciepiał wskutek bombardowania szereg miast na południowym wybrzeżu Anglii, w szczególności zaś Brighton i East-Bourne, gdzie wynikły poważniejsze szkody.

W czasie ataku, jaki miał miejsce w godzinach popołudniowych w Ipswich, uległo zniszczeniu wiele budynków. „Zrzucone bomby na jedno z miast Anglii północno-zachodniej wyrządziły znaczne szkody w gmachach przemysłowych“.

Skoro Anglicy urzędowo przyznają się do tak poważnych szkód i zniszczeń, to można sobie wyobrazić, jak potężna była akcja lotnictwa niemieckiego, skierowana przeciw ważnym z wojskowego punktu widzenia obiektom na terenie Anglii.

Zarząd poczty angielskiej zwrócił się w sobotę oficjalnie z wezwaniem do społeczeństwa, by posługiwało się telefonem i telegrafem jedynie w wypadkach bardzo ważnych. Zarządzenie to dotyczy tylko obszar Londynu, lecz odnosi się do całej Brytanji. Z powyższego można przypuszczać, że wiele początkowych kabli telefonicznych zostało zniszczonych.

Jak ustalił dziennikarze państw neutralnych, w ciągu piątku żyli mieszkańcy Londynu pod znakiem ustawicznych alarmów lotniczych. Z końcem tygodnia czynnych było 40.000 osób przy robotach, związanych z usuwaniem gruzów i akcją gaszenia pożarów. Poważne szkody na terenie Londynu powstały wskutek eksplozji pocisków angielskiej artylerji przeciwlotniczej. Komunikacja między City i przedmieściami została całkowicie lub częściowo unieru-

chamlona. Przerwane jest również kolejowe połączenie Londynu z Liverpooliem.

Pierwszy alarm lotniczy w Irlandji Północnej.

Belfast pod gradem bomb.

(=) Sztokholm, 17 września. Po raz pier-

Drakońskie przepisy cenzury w Anglii.

(=) Kopenhaga, 17 września. Wprzagnięcie 40.000 osób do prac przy usuwaniu gruzów rozwalonych, wskutek bombardowania Londynu gmachów i budynków — według doniesień, jakie napływają z Londynu do Ameryki — okazuje się niewystarczające.

Poszczególne dzielnice muszą same zajmować się temi pracami, przyczem pomocne są oddziały sanitariuszy, które przeszukują gruzy w poszukiwaniu rannych i zabitych. W wielu punktach Londynu szaleją pożary, które przybrały rozmiary tak katastrofalne, że trudno jest je opanować.

Spółczesność angielska nie jest należycie informowana o rozmiarach ataków niemieckich. Przepisy cenzuralne, jakie ostatnio wprowadzono w życie, są niezwykle

Akcja lotnictwa niemieckiego i reakcja giełdy londyńskiej.

Sztokholm, we wrześniu.

(=) Na giełdzie londyńskiej zaznaczył się pesymistyczny nastrój w odniesieniu do akcji największego angielskiego koncernu zbrojeniowego Vickers Ltd. Oto akcje te, których kurs na angielskim rynku efektywny był trwale niezachwiany, zupełnie niespodziewanie zniknęły, mianowicie z 17.75 na 14.4, co w języku giełdowym oznacza spadek 15 procentowy.

Rząd angielski wykorzystał okoliczność spadku kursu giełdowego akcji Vickersa do groteskowego pociągnięcia, mianowicie aby społeczeństwu wykażać, że plutokracja angielska bynajmniej nie wzbogaca się na wojnie.

Ale prawda leży nie w tym fakcie. Jak się bowiem okazuje z ostatnich komunikatów angielskich, w czasie ostatnich niemieckich ataków powietrznych uległy zniszczeniu większe fabryki koncernu Vickersa, które — jak wiadomo — są największemi w Anglii zakładami przemysłu zbrojeniowego, a które stały się bądź to całkowicie, bądź też częściowo niezdolne do dalszej produkcji.

Jeśli zatem giełda londyńska, jako barometr życia gospodarczego, w ten sposób zareagowała w odniesieniu do akcji koncernu Vickersa, świadczy to, iż spustoszenia wyrządzone wśród licznych fabryk, za-

wszy w czasie obecnej wojny zarządzono w ubiegły piątek alarm lotniczy na terenie Irlandji Północnej, należącej do Anglii.

Objekty wojskowe w Belfaście i niektóre miejscowości na wybrzeżu morskim zostały obrzucone bombami przez lotników niemieckich.

eurowe a ponadto dzienniki angielskie ukazują się w coraz bardziej ograniczonej objętości, bowiem liczne drukarnie uległy wskutek bombardowania uszkodzeniu, — względnie zniszczeniu.

Szczególnie dotkliwym ciosem dla Londynu okazało się przerwanie komunikacji kolejowej z prowincją, specjalnie zaś z Liverpooliem, który — jak wiadomo — jest najważniejszym portem rozdzielczym artykułów żywnościowych. Ministerstwo informacyj przyznaje się do tego, że z biegiem czasu natrafiać się będzie w Londynie na trudności aprowizacyjne. Życie pracownicze i gospodarze napotyka na poważne przeszkody. Od szeregu dni znajduje się Londyn w przedniej linii bojowej.

kladów, montowni i innych przybudówek tego największego angielskiego przedsiębiorstwa przemysłu zbrojeniowego muszą być naprawdę bardzo poważne ze ztem wytwórczość tych wszystkich zakładów, skoncentrowanych przeważnie w najbliższej okolicy Londynu i w kilku miejscowościach Anglii zachodniej

uległa znacznemu ograniczeniu.

Ataki bombowe niemieckich, szczególnie dotkliwie dały się we znaki grupie wytwórczej zakładów lotniczych Vickersa, produkujących samoloty bombowe typu Wellington, następnie samoloty myśliwskie typu Spitfire, wreszcie wytwórnie silników lotniczych i części.

Fabryki te, jak już wspomnieliśmy, skupiają się bądź to w dzielnicach przemysłowych stolicy Anglii, bądź też na jej przedmieściach, względnie w niewielkiej od nich odległości. Ponadto istnieje, znana z komunikatów wojennych ostatnich dni, fabryka w południowo-zachodnim okręgu przemysłowym Anglii w Weybridge, w St. Albane i w Chertsey nad Tamizą, powyżej Weybridge, wreszcie w Southampton, gdzie montowane są aparaty typu Spitfire. Trzy inne, niemniej poważne wytwórnie tego koncernu mieszczą się w Dartford, Liverpoolu i Chester.

Produkcja lotnicza w ramach koncernu Vickersa jest stosunkowo bardzo młoda, powstała ona bowiem zaledwo przed kilku laty. Niezależnie od niej od dziesiątków lat wytwarza ten najpotężniejszy koncern angielski wszelkie rodzaje uzbrojenia wojskowego nie tylko na potrzeby własne.

Z tych też względów należałoby dowiedzieć się coś więcej o skomplikowanych interesach tego wielkiego koncernu zbrojeniowego, którego konstrukcja finansowa i organizacyjna jest wielce skomplikowana.

Koncern powstał w roku 1927

z fuzji z koncernem Armstronga, również pracującym na potrzeby wojskowe, natomiast firma Vickers Ltd, jako taka, jest towarzystwem holdingowym, któremu podlega produkcja około tuzina firm przemysłowych.

Najważniejszą z nich jest firma Vickers Armstrong Ltd, grupująca szereg zakładów, wytwarzających amunicję, działa, samoloty i motory lotnicze, płyty pancerne i szereg innych dziedzin pokrewnych.

Bazę surowcową koncernu stanowi druga ważna przybudówka, mianowicie English Steel Corporation, posiadająca zakłady, wytwarzające żelazo i stal, konieczne do produkcji w należących do koncernu zakładach, jak również pracujące na potrzeby innych działów, nie mających nic wspólnego z dziedziną militarną.

Towarzystwo holdingowe Vickers Ltd, kontroluje nadto cały szereg podległych sobie przedsiębiorstw i firm, których wyliczenie i specjalizacja zajęłyby wiele miejsca i czasu.

W dziedzinie zbrojeń powietrznych

dzierża prym przedsiębiorstwa Vickers Aviation Ltd, która prowadzi najstarszą w Anglii fabrykę samolotów w Weybridge oraz Supermarine Aviation Works Ltd, która jest właścicielem zakładów w Southampton. Pozostałe czony rozbudowanego koncernu Vickersa to wytwórnie maszyn fabryki wagonów, fabryki przemysłu elektrotechnicznego, zakłady przetwarzające aluminium, wreszcie wytwórnie pomocnicze, produkujące na potrzeby własne koncernu, jak fabryki farb, lakierów im.

Koncern Vickers-Armstrong określany jest często jako „angielski Krupp“, jednak koncern angielski nie dorównuje przedsiębiorstwu w Essen pod względem tradycji produkowania szlachetnych gatunków stali, stanowiących specjalność zakładów Kruppa. Natomiast

Vickers stawia na pierwszym miejscu budowę okrętów.

Z drugiej strony koncern Kruppa w większym stopniu zainteresowany jest w produkcji artykułów pokojowych, podczas gdy firma angielska zasługuje w całej pełni na nazwę koncernu zbrojeniowego. O rozmiarach interesów Vickersa, na skutek zamówień rządowych świadczy bilans za rok 1939, wynoszący równo 60 milionów funtów, czyli około 24 miliardów złotych!

Tego rodzaju zmasowania produkcji przemysłu zbrojeniowego w jednym koncernie nie spotykamy w żadnym innym kraju na świecie. Najnowocześniejsze fabryki koncernu Vickersa są położone w przemysłowych dzielnicach Londynu, to też w chwili obecnej są one narażone na specjalne niebezpieczeństwa.

Obrady bułgarsko-rumuńskiej komisji granicznej.

(S) Bukareszt, 17 września. W Turtucaia w Dobrudży zebrała się w niedzielę mieszana komisja rumuńsko-bułgarska, która ma na miejscu zająć się ustaleniem nowej granicy.

HERZY EGLICZ.

Pociąg widmo.

Ekspres, idący z Bombaju do Kalkuty gnał wśród nieprzebranych dżungli z szalonymi łoskotem tłoków.

W wagonie restauracyjnym siedziało w wygodnych fotelach czterech mężczyzn, sączących zwolna szampana. Jeden z nich wysoki, świetnie zbudowany o smagłej, pociągłej twarzy, wypuścił zgrabny klub dymu pod sufit i uśmiechnął się lekko, zaczął:

— Wiecie panowie, już mam dość tego marnego, nudnego życia. Naprawdę najchętniej przeniósłbym się w jakiś inny wymiar.

Zaległa chwila milczenia. Tylko po twarzy, siedzącego w kacie dżentelmena o dziwnych diamentowych oczach i oliwkowej, prawie brązowej cerze, przebiegł jakiś nieodgadniony grymas. Otoczył się dymem ciężkiego hawańskiego cygara, a wzrok jego popłynął w dal za okna, w wianaczącą się szalem zieleni dżungla.

— Znudziło się panu życie — zapytał, przenosząc wzrok na niego. — A wie pan, nie dziwię się zupełnie — ciągnął dalej, patrząc mu bystro w oczy — ten nasz świat jest zupełnie nieciekawym, jeśli będziemy nań patrzyli z czysto materialnej strony. Przygody, kobiety, sport, gonitwa wieczna za pieniądzem, tak to wszystko spowodzię, staje się nicością, pustką...

Uśmiechnął się tym swoim nieodgadnionym melancholijnym skurczem warg. — A ja twierdzę — odezwał się grubo, o potężnych barach jegomość, polknawszy ze smakiem kawałek ananasa — że wogóle nie warto zastanawiać się nad życiem. Ot, brać jak idzie, z dnia na dzień i koniec! — zaśmiał się głośnym rechotem.

Waty, chudy młodzieniec o wygolonych gładkich policzkach, zwichrzył nerwowym ruchem bujne włosy i potoczywszy rozbieganiem oczkami po zebranych, zwracając się ku tegiemu panu, rzekł:

— Nie, mój drogi! Carpe diem! to stara zasada — wytarła, przebrzmiała. Człowiek powinien przedewszystkiem badać samego siebie, odkrywać ciagle i ustawicznie swoje wady, być jaknajbardziej autokrytycznym, a wtedy wierze — uniknie w życiu rozczarowań.

Gentleman o diamentowych żrenicach spojrział na mówiącego bacznie. Jego przecudne głębokie oczy zdradzały sympatję.

— Tak, przesył i zmaterializowanie samego siebie, to zagłada...

— Etl dogmatyczne bredzenia — przerwał tegi pan, biorąc łyk szampana.

— Ale chyba się nam biednym śmiertelnikom — rzekł pierwszy — należy jakaś rekompensata za to nikłe życie, tam w innym wymiarze... i nagle urwał.

Koła pociągu wystukiwały monotonna, jednostajną melodię, a za kryształem szyb rozciągał się bajeczny podzwrotnikowy krajobraz. Rozległe połacie pól przesuwały się barwnymi, migotliwymi płatami, usiane niby klejnotami, mianiacami się pekami kwiatów. W toni szmaragdowego nieba płomieniało słońce jasne, ogniste, gorące...

Krepy jegomość otarł zroszone potem czoło i potoczywszy wesołym wzrokiem po twarzach towarzyszy, mruknął jakby do siebie:

— No, a jeśli przyjdzie już człowiekowi przenieść się w ten inny wymiar, to również będzie zadowolony, wszak tam podobno także nieźle... Czyż nie? milordzie — powiedział, zwracając się do gentlemana o brązowej cerze — pan przecież zajmuje się wiedzą tajemną.

Zagadnięty spojrział na mówiącego z pod przymrużonych powiek i zwolna wycedził:

— Nie wiem, czy będzie pan tam szcze-

śliwy, bo „ten inny wymiar“ to kraina ducha... — Przerwał oczy na płomieniejący w słońcu krajobraz.

— Był jak najprzedziej — burknął wysoki brunet, zapalając papierosa.

— Och! Prawda — szepnął waty młodzieniec, spoglądając rozmarzonym wzrokiem w przestrzeń. Nastąpiło milczenie. Tylko koła ekspresu wystukiwały swą rytmiczną melodię pedu.

Nagle zaległa ciemność. Nieprzebita kotara czerni przysłoniła krajobraz. Czterech panów porwał się szybko z miejsc. Za oknami ziała zimna pustka. W pociągu powstał ruch. Przerażeni pasażerowie rzucili się do okien. Zdawało się, że ekspres pędzi bezszelstnie w jakiejś otchłani nicości.

Aż nagle tam w toni rozmigotały się rubinowe rozbliski. Sączyły purpurowe strugi w czerni, znacząc ją zawidami liniami szkarlatu.

— Stacja! — wykrzyknął tegi jegomość, ale głos zamarł mu gardle.

Na ustach pana o pociągłej twarzy zafalował blask ukojenia. Rozparł się wygodnie w fotelu, zaciągnął głęboko dymem doskonałego papierosa, lecz zauważył ze zdumieniem, że trzymał w palcach tylko plynącą mgłę.

Lord Taylor spojrział w czerni i zwróciłwszy się do niego rzekł:

— Tak! Pańskie marzenia, zdaje się, spełniły się — mam wrażenie, że przeszliśmy w jakąś inną sferę. — Przekonał się jednak z lękiem, że słów wypowiedzianych przed chwilą nie dosłyszał.

A tymczasem przestwór rozjarzył się barwami, zaćmił dziwnymi eterycznymi kształtami. Oto tam w bezdni płoną tajemne kwiaty, jakby utkane z brylantowych promieni. Gdzieś dalej niebiesciły się cudem jasnych błękitów bajeczne turkusowe drzewa o polyskliwych, zimnych lodowych liściach. Zaś na skraju horyzontu ziała ogniem seldynowych blasków szmaragdowa góra.

— Zdaje mi się, że znajdujemy się w innym wymiarze — szepnął waty młodzieniec, nachylając się do ucha lorda, ale głos utkwił mu w krtani. Wtem w mgławicę ciemni rozlśniły się fiołkowe nici przetykające ją niby precudną koronką.

Tegi pan sięgnął po kielich szampana, lecz wydawało mu się, że dłoń jego straciła siłę ciężkości. Rzucił osłupiałym wzrokiem na towarzyszy i w tej chwili ujrzał, jak lord Taylor uniósł się w powietrze i przeniknął przez ścianę wagonu.

Z odmetów czerni usianej lśnieniami klejnotów spłynęło echo melodji jakiejś przedziwnej, lekkiej, czarownej. Faliste akordy symfonji roztańczyły się w przestrzeni, tryskając tysiącbarwną frazą, by potem zeichnąć, zamilknąć, oniemieć, tylko płomieniste zorze barw żarzyły się szalem blasków na tle atlasu ciemni...

Urzednik ruchu stacji Dehlos oczekiwał z niecierpliwością na ekspres Bombaj-Kalkuta.

— Już godzina spóźnienia! — odezwał się do podwładnego, patrząc bystro w dal i żadnej wiadomości ze stacji Dżajpuru. No tak, chyba na tej przestrzeni uległ katastrofie — mrucał sam do siebie.

— Nie, to niemożliwe panie naczelniku — wirał nieśmiało urzednik — dróżnicy dalszy znać.

Sygnal telefonu przerwał rozmowę. Naczelnik szybko porwał słuchawkę.

— Halo! Tu dróżnik na dziesiątym kilometrze na linii przed stacją Dżajpuru. — Ekspres Bombaj-Kalkuta zniknął.

— Co! — ryknął wściekły naczelnik — zniknął?!

— Zniknął panie naczelniku, zniknął panie naczelniku — zniknął w moich oczach panie —

Urzednik ruchu skoczył do aparatu telegraficznego:

— Stop! Uwaga! Dróżnik na 10-tym km

Następną stawką: Nil

Kraków, 17 września.

Przed kilkoma dniami nadeszły wiadomości, że wojska włoskie przekroczyły granicę egipską, a tem samem rozpoczęła się nowa faza wojny w Afryce, zdążająca do opanowania kraju faraonów.

Oddawna już nie ulegało wątpliwości, że Włochy postawiły sobie za cel zdobycie wszystkich sąsiadujących z posiadłościami włoskimi angielskich kolonii. Stąd też panują w Egipcie oddawna już przygotowania wojenne, stąd nastąpiła ostatnia zmiana rządu egipskiego, a nacisk Wielkiej Brytanji na króla Faruka i na wojsko i władze egipskie zwiększa się z dnia na dzień.

Wielka gra idzie tutaj o dwie rzeczy: o panowanie nad morzem Śródziemnym, które w obecnej chwili znajduje się jeszcze w części pod wpływem angielskim, a następnie o opanowanie drogi z Indji do tegoż morza przez przesmyk Bab-el-Mandeb oraz przez kanał Suezki. Trzecim i ostatnim w końcu celem wojny włosko-angielskiej będzie dla Italji zdobycie Gibraltaru, strategicznego połączenia między morzem Śródziemnym a oceanem Atlantyckim.

Niemą bodaj morza na świecie, któreby w tej mierze, co morze Śródziemne wpływało na rozwój cywilizacji i kultury i któreby odegrało większą rolę handlową i polityczną. Ten, który posiada morze Śródziemne, może decydować o handlu europejskim, jakkolwiek kraje położone nad tem morzem, nie rozporządzają po większej części większymi zapasami surowców poza Włochami i Egipsem.

Rzekę Nil nazwano cudem geograficznym i istotnie nie spotykamy w całym świecie podobnego zjawiska. Obok Missisipi i Missouri i Amazonki jest Nil najdłuższą rzeką świata, posiadającą 5.760 km. Jest to jedyne wielkie źródło wody w Afryce i w dodatku dzięki swoim corocznym wylewom stanowi niekończący się czynnik bogactwa dla Egiptu. Nie było w tem przesady, jeżeli starzy Egipcjanie wyobrażali sobie rzekę Nil w postaci dobroczynnego bóstwa, gdyż faktycznie cała kultura Egiptu była od tysiący lat złączona ściśle z tą rzeką. Rola tej rzeki pozostała, mimo niezliczonych zmian politycznych, ciągle tą samą.

Na czem polega wartość wylewów Nilu? Polega ona na tem, że Nil przynosi z obryzmich bagien Sudd, których długość wynosi nie mniej więcej 500 km., najlepszy nawóz w postaci gnijących części organicznych, gromadzących się tam w gęstwinie różnego rodzaju krzewów, lian itp., przez cały rok. Wprawdzie panuje w tej okolicy klasyczna febra, która mogła położyć wszystkich mieszkańców Europy, ale w tym wypadku staje się ona dobrodziejstwem dla Egiptu. Jak obliczono, wynosi nawóz naniesiony przez Nil z owego Suddu, około 100 milionów ton, przyczem Nilski Nil przynosi Abisynji magnezium, sole potasowe i sodę; Biały zaś Nil części roślinne, przeważnie z południowego Sudanu. Jest to naprawczy i najlepiej przedstawiający się sposób przewożenia nawozu, który normalną drogą potrzebowałby setek wagonów i licznych linii kolejowych. Tak więc przedziera się Nil kołem szerokiemi mniej więcej na sto metrów przez zarośnięte malaryczne okolice, w których gromadzi się młd i wszelkiego rodzaju gnijące rośliny, a następnie ściega je do Egiptu. Początek wylewu przypada na koniec czerwca, koniec zaś jego na koniec października, a sam wylew odbywa się na przysyku rzeki o szerokości 12—20 km.

Wzdłuż Nilu biegnie jedyna może wygodna afrykańska droga, która daje możliwość przebycia tej przestrzeni dużą karawaną. Ważnem jest również, że stosunkowo niedaleko od źródeł Nilu znajduje się druga wielka rzeka Afryki, Kongo, niewysychająca przez cały rok i ciągnąca się aż do Przylądka Dobrej Nadziei. Tak więc stanowią te dwie rzeki: Nil i Kongo niejako stos pacierzowy Afryki z punktu widzenia ekonomicznego i komunikacyjnego. Oczywiście również morze Czerwone ma tutaj pierwszorzędną wartość jako łącznik między południem i północą Arabji. Specjalną rolę znowu odgrywa tutaj Abisynja, która jako płaskowyż kontroluje niejako niżej położone krainy, a przedewszystkiem Egipt i Sudan. Można ją przyrównać do cytadeli, trzymającej straż nad okolicą, dla-

tego też kładła swego czasu Anglja taki nacisk na zachowanie Abisynji pod swoim wpływem.

Wojna więc anglo-włoska wchodzi w nowe stadium rozwoju, które będzie się kreśliło około Egiptu i Nilu. Chwilowo atak idzie z strony Libji, gdyż między Egiptem a Egiptem leży jeszcze Sudan, znajdujący się również w rękę angielskim. Przypuszczać jednak należy, że również od strony Abisynji poczynią Włochy odpowiednie posunięcia, które jednak będą miały do przezwyciężenia duży obszar Sudanu, dobrze strzeżonego przez wojska egipsko-angielskie.

Na zielonym stoliku polityki europejskiej pojawiła się nowa karta: Nil.

xx.

Konfiskata dzieł sztuki włoskiej przystanych przez Anglików do Medjolanu.

(§§) Medjolan, 17 września. Szereg dzieł sztuki, stanowiących własność angielską, które przysłano w zeszłym roku na wystawę im. Leonardo da Vinci w Medjolanu, został ekonfiskowany.

Wszystkie dzieła skonfiskowane, na zarządzenie rządu włoskiego, zostały przekazane miastu w obecności przedstawiciela dyrekcji galerji państwowych włoskich. Zbiór ten obejmuje 13 prac artystów włoskich najwyższej wartości. Oprócz jednej grupy jeźdźców w brzoźnie i statuetki woskowej z XV wieku, zbiór obejmuje wyłącznie obrazy i rysunki: m. i. obraz Leonarda da Vinci „Madonna z Dzieciątkiem”, oraz inne przypisywane mu dzieło, bardzo piękny portret Gerolamo Casio z Boltraffio, „Madonna z Dzieciątkiem” Piera di Cosimo, „Głowa młodzieńca” Lorenza di Credi, „Madonna z Dzieciątkiem” Bernardino

Luini, oraz jeszcze jeden obraz ze szkoły Leonarda. Wśród rzeźb znajduje się 6 dzieł Leonarda, jeden Luiniego i jeden Cesara da Sesto.

Na wystawie medjolańskiej wystawiono również wiece innych rzeźb Leonarda, stanowiących własność królewskiej galerji w Windsorze. Ponieważ zostały one wyprzeżone tylko na krótki czas, powróciły do Anglii, natomiast reszta dzieł pozostała w Medjolanu. Po zamknięciu wystawy wywiazła się długa wymiana korespondencji w sprawie odesłania arcydzieł, ponieważ w międzyczasie wybuchła wojna pomiędzy Niemcami a Anglja i Francją. Wobec niedojścia do porozumienia odesłano dzieła do ambasady angielskiej w Rzymie, która zwróciła je jednak do Medjolanu, gdzie obecnie uległy one konfiskacie.

Regent Węgier admirał Horthy w Siedmiogrodzie.

(§) Budapeszt, 17 września. Naczelnik państwa w towarzystwie małżonki odbył w poniedziałek uroczysty wjazd do siedmiogrodzkiego miasta Saska Reen i do dużego miasta w kraju szeklerów Maros-Vasarheh.

Oba miasta były uroczystie przybrane flagami i kwiatami, przyczem widziało się dużo sztandarów niemieckich i włoskich. W wielu miejscach wystawiono portrety Horthyego, Hitlera i Mussoliniego. W obu miejscowościach tysiące ludności witało entuzjastycznie naczelnika państwa. Mówcy wyrażali wdzięczność Węgier dla mocarstw osi oraz ich wielkich wodzów.

Min. hr. Csaky o polityce węgierskiej.

(§) Budapeszt, 17 września. Minister spraw zagranicznych hr. Csaky zabrał głos na łamach urzędowego organu partji węgierskiej, pisząc co następuje:

„Mocarstwa zachodnie, które w swoim czasie dyktowały warunki pokojowe, ustanowiły Czechosłowacji i Rumunji rolę strażników więziennych dla Niemiec i Węgier. Niemcy zerwały jednak więzy trak-

tatu wersalskiego i systemu genewskiego, podejmując się wspólnie z Włochami stworzenia podstaw sprawiedliwości przy reorganizacji nowego porządku rzeczy w Europie. Porządek ten polega nie na pozorach systemu Ligi Narodów i nie wale oparcia o systemy w rodzaju Małej Ententy i związku państw bałkańskich.

Musimy być na południowo-wschodnim obszarze bastionem nowego porządku europejskiego, a zatem musimy stać się go dnymi tego stanowiska. Nie wolno nam powtórzyć tych błędów, jakie popełniły Czechosłowacja i Rumunja. Po uregulowaniu zagadnień terytorjalnych, nie zamierzamy być strażnikami więziennymi, lecz dobrymi sąsiadami, a nawet więcej, przyjaciółmi państw z nami sąsiadujących. Arbitraż, wydany przez mocarstwa osi, stworzył drogę do współpracy między Węgrami i Rumunją. Wobec naprawienia krzywdy i niesprawiedliwości jesteśmy skłonni kroczyć po tej drodze i nie od Węgier zależy, czy oba kraje dojdą do należytego porozumienia.

Nie oznacza to bynajmniej zmiany kursu polityki Węgier, bowiem na przestrzeni 20 lat podkreślaliśmy warunki, na jakich pragnęliśmy zawrzeć przyjaźń z naszymi sąsiadami. Węgry, których obszar

powiększył się, dzięki mocarstwom osi i dzięki którym ziściły się dążenia wielu generacji, stoją niewzruszenie wiernie u boku swych przyjaciół, czyniąc wewnątrz wysiłki nad rozwiązaniem nowych i aktualnych zagadnień.”

Hiszpanja a wojna w Europie

(=) Medjolan, 17 września. Korespondent madrycki „Corriere della Sera” po wyjeździe do Algeiras pisze, że Hiszpanja przygotowuje się na ewentualność udziału w wojnie europejskiej, której nie może się stać tylko biernie przypatrywać.

Jakkolwiek Hiszpanja działa ostrożnie w dziedzinie politycznej i dyplomatycznej, to jednak przygotowuje się do zabrania głosu w sprawie praw młodych narodów w obecnym starciu i skazywaniu na zagładę świecie. W drodze z Algeiras do Sewilli, korespondent spotkał wielu oficerów rezerwy, powołanych ponownie do szeregow.

Hiszpański mln. Serrano Suner w Berlinie.

(§§) Berlin, 17 września. Hiszpański minister spraw wewnętrznych Serrano Suner przybył wraz z otoczeniem na wislodniowy pobyt do stolicy Niemiec na zaproszenie rządu niemieckiego. Minister Suner przybył pociągiem specjalnym drogą na Paryż.

Minister spraw zagranicznych Niemiec von Ribbentrop powitał ministra hiszpańskiego na dworcu anhalckim. Na dworcu byli również obecni ambasador hiszpański w Berlinie generał Espinosa de los Monteros, członkowie ambasady hiszpańskiej, przedstawiciele Falangi i kolonji hiszpańskiej oraz czołowe osobistości rządu, partji i armji. Na powitanie przybył również przedstawiciel dyplomatyczny królestwa Włoch, rada ambasady Zamponi.

Minister Suner i minister von Ribbentrop przeszli przed frontem kompanji honorowej, ustawionej przed dworcem, poczem min. von Ribbentrop odprowadził ministra hiszpańskiego do hotelu „Adlon”, gdzie goście hiszpańscy zajęli apartamenty.

Ludność Berlina zgłowała ministrowi hiszpańskiemu w chwili jego przybycia na dworzec oraz przed hotelem serdeczną owację.

Ładowe połączenie z północnym wschodem Norwegji.

Oslu, 17 września. Jeszcze przed nastaniem zimy zostanie nawiązane po raz pierwszy w dziejach Norwegji ładowe połączenie komunikacyjne z najbardziej na północ wysuniętą częścią Europy.

Jak to przedstawił w swem exposé komisarz Rzeszy dla obsadzonych terenów norweskich Terboven, należy się liczyć z tem, iż w najbliższych miesiącach droga z Trondhjem do Kirkenes będzie ukończona, stanowiąc dalej bezpośrednie połączenie z istniejącą już szosą z Oslu do Trondhjem.

W budowie tej drogi brali wydatny udział niemieccy żołnierze, pionierzy i inżynierowie. Dzięki tej drodze północna Norwegja po raz pierwszy będzie połączona z resztą kraju, co niewątpliwie odbije się w pozytywny sposób na życiu gospodarczym kraju, ponieważ daleka i zależna od wpływów atmosferycznych droga morska w dużej mierze utrudniała rozbudowę gospodarczych stosunków z daleką północą.

kometrze przed stacją Dżajphur dostał o bledu... Stop! Uwaga!

Zabrzmiął drugi sygnał telefonu: — Hallo! Tu stacja Dżajphur. Przed paroma minutami przez nasz peron przebiegł pusty ekspres Bombaj-Kalkuta.

— Hallo! Uwaga! Zupełnie pusty. Hallo! Uwaga! Nie zatrzymał się.

Twarz urzędnika ruchu stała się popielata. Poruszył się nerwowo, przetarł ręką oczy, uderzył się kilka razy po głowie, potem krzyknął przeraźliwym głosem:

— Mister Grown! Czy ja jeszcze żyję? Czy jestem przy zdrowych zmysłach?

Wstraszony podwładny spojrzął na szefa badawczo, lecz w tej chwili rozległ się trzeci z rzędu brzęk telefonu:

— Hallo! Stacja Dżajphur? Hallo! Stop! Uwaga!

— Czy ekspres Bombaj-Kalkuta przeszedł? Przeszedł! Uwaga!

Daleki gwizd maszyny targnął powiechem.

— Warjaci — wrzasnął urzędnik ruchu — wybiegli na peron. Mister Brown, ekspres Bombaj-Kalkuta nadechodzi! — Piekielny huk tłoków rozbił ściany stacji. W ciemni mroku lyskały strugi reflektorów.

Urzędnik ruchu wyprzeżył się jak struna, przysiadając chorągiewką w dłoni. Ale przebiegający pociąg przeleciał niby widmo jakieś tajemne, nie zatrzymując się wcale.

Wielkie przedziały pierwszej klasy ziały pustkami.

Naczelnik jak oszalały wpadł do biura. W tym momencie zadzwieczał dzwonek aparatu telegraficznego. Spojrzął na taśmę:

— Stop! Uwaga! Stop Uwaga! Ekspres Kalkuta-Bombaj uległ katastrofie na dziesięciu kilometrach przed stacją Dżajphur.

— Stop! Uwaga! Zderzył się z pociągiem, idącym z Bombaju.

Sygnał telefonu:

— Hallo Uwaga! Ekspres Kalkuta-Bombaj uległ katastrofie. Hallo; Uwaga! Popelniono sabotaż! Uwaga! Zbrodnia!

Uwaga! Tajemnicza zagadka! Uwaga! Ekspres Bombaj-Kalkuta był pusty!

Przed oczyma urzędnika ruchu zawirowały czarne, fioletowe, zielone, purpurowe wstęgi. Przez mózg przewalały się kłujące myśli

— Ekspres Bombaj-Kalkuta pusty.. Panie naczelnik... znikł — znikł.

Zachwiał się i runął bezwładnie na podłogę...

Tylko z walającej się po ziemi słuchawki telefonu dolatywał stłumiony skrzek:

— Uwaga! Ekspres Bombaj-Kalkuta uległ katastrofie — — —

Był pusty — — —

Pusty — — —

Pusty — — —

Zwalczam teorię Darwina

Bezbożna prawda mego życia był ten zdumiewający fakt, że właśnie w zaraniu mej młodości wierzyłem mocno i bezapelacyjnie w teorię „ewolucji”. Była to właściwie alfa i omega mego światopoglądu, tem ciekawsza, że miałem wówczas zaledwie lat jedenaście.

Chodziłem wtedy do szkoły. Nauczycielka kazała mi przesunąć tablicę. Ponieważ zabierałem się do tego jakoś niezgrabnie, przeto nazwała mnie „babcia”, mówiąc: ruszaj się jak stara babcia. Powiedzenie to wywarło na mnie wielki wpływ, byłem bowiem bardzo ambitnym uczniem. Cała zgraja moich kolegów, gdzie mnie tylko dopadła, wołała za mną „babcia, babcia!” Rozgoryczało mnie to ogromnie, tak, że byłem bliżsi samobójstwa z tem jednak, że przedtem chciałem dokonać zamachu na nauczycielkę.

Potem zmieniłem szkołę. Trzeba się było przecież uczyć, aby stać się wykształconym człowiekiem a nie „babcia”. Rzecz prosta, nie wierzyłem już w „bociany”.

Teoria bowiem Darwina wykluczała stanowcze pośrednictwo tego sympatycznego skądinąd ptaka przy powstawaniu gatunku. Mądrości tej, zdobytej częściowo w szkole, a częściowo drogą czytania niezupełnie może legalnych książek, nie ukrywałem bynajmniej pod kocem i wznawiałem ją otwarcie, wywołując zrozumiały popłoch wśród licznych ciotek, oddających się z zapalem plotkom i dewocji.

Na szczęście miałem ojca, który już wtedy wyprzedził o całe miłe samego Darwina, w jego bowiem pojęciu, niekoniecznie uprzejmem, ciotki były „skończonymi małpami”, reszta zaś ludzkości dzieliła się na dwie kategorie: „kończonych babcie” i „skończonych osłów”.

Wszystkie „babcie” to były istoty „przedtem” młode, sprytnie i umiejące zapewnić sobie w życiu powodzenie u „osłów”. Mimo, że koledzy nadal wołali za mną „babcia”, ja byłem podówczas sam dla siebie autorytetem i wierzyłem bez przerwy w Darwina, dopóki nie przyszło na mnie wielkie objawienie!

Miałem wtedy już lat siedemnaście i poznałem dziewczynkę — cudną, rozkoszną stworzenie, które przecież absolutnie nie mogło pochodzić od małpy. Nie — To było stanowczo nie do pomyslenia! — Prześliczne, czerwone serduszek małych usteczek nie mogło mieć nic wspólnego z ohydą mordą pawiana! Ewolucja miliona lat nie stworzyłaby z prostych, sztywnych włosów goryla cudownych jedwabistych loków mojej Zosienki. Wogóle sama myśl o czemś podobnem była profanacją i szaleństwem.

Teoria Darwina upadła, nie wytrzymałszy próby życia... Rozsypała się w gorącym szepcie zakochanych serc. Zdało mi się, że właśnie kwitły wtedy w ogrodach bzy i przedziwna woń nadechodzącego lata wypełniła lukę, która ongiś była dla mnie wszystkim.

Gdy jednak przeszły dni i minął pierwszy czar pierwszej nigdy niezapomnianej

miłości, umysł mój, przyzwyczajony do stałych podstaw filozoficznych w życiu i konsekwentnego myślenia, zaczął znowu pracować. I znowu przyszło objawienie, któremu tym razem było na imię: astronomja i astrologja. Położyłem Darwina na łopatki. Pobitem go jego własną bronią. Prawda moja była prosta, jasna i oczywista. Przepowiadałem ludziom charakter, zdolności, ktorými powinni się w życiu kierować.

Nie zrozumiano mnie jednak... Owszem ewolucja istnieje, jednak nie człowiek pochodzi od małpy, ale małpa... od człowieka. Darwin mówi, że każde stworzenie w zaraniu swego istnienia podobne jest do swych przodków. Wspaniale! Otóż człowiek w zaraniu swego życia, jako małe dziecko, podobny jest do aniołka, od którego pochodzi — im jednak starszym się staje, tem większa z niego małpa. Z drugiej strony pomarszczony i zmartwiony pyszczyk młodej małpki przypominał znakomicie twarz moich kochanych ciotek i babek.

Bomba pękła. Ciotki i babki były w pierwszej chwili wniebowzięte, że zatwardziały grzesznik i ateusz wraca na łono prawowierności. Ale nie uprzedzajmy faktów! Gdy wyjaśniłem im otwarcie, że na nich właśnie opieram moją nową teorię, spowodowało to pewną konsternację.

Nie przejmując się tem zbyt, przeniosłem się do innej znowu szkoły. Długo zastanawiałem się nad tem wszystkim, wywołując sobie przekonania pracą i nauką. Minęły lata... Teorie starzeja się jak ludzie, lecz moja teoria jest zawsze świeża i młoda. I nie ma żadnej luki... to jest raczej chciałem powiedzieć nie ma prawie żadnej luki. Jest bowiem jedna rysa na jej wspaniałej konstrukcji, rysa, która nie daje mi często spokoju... Oto jestem przekonany, że moja dawna nauczycielka, ta sama, pierwsza nazwała mnie „babcia”, pochodzi w prostej linii od goryla. Co do tego nie mam już żadnej wątpliwości...

Bolesław Kozub (Grabówki-Kraków)

Bliski Wschód — dostawca ropy naftowej.

Kraków, we wrześniu.

(PWP) Skarby podziemne są rozłożone bardzo nierównomiernie na globie ziemskim, a ponieważ ciągły postęp techniki domaga się coraz to nowych surowców, geologowie wyszukują skarby w ziemi tam, gdzie na samej powierzchni wznoszą się tylko wydmy piaszczyste.

W okresie wojennym cenniejszą nawet od krwi ludzkiej jest

„krew silników” — benzyna,

gdyż bez niej wszystkie najnowocześniejsze środki walki stałyby się bezużytecznymi rupieciami. Zachód, północ i południe

Bliski Wschód został wyposażony przez naturę aż nadto hojnie w ropę,

a cyfry, które w tysiącach ton odzwierciedlają postęp produkcji w latach 1929—1938 są doprawdy imponujące:

kraj	1929.	1938.
Sowiety	14.500	31.500
Iran	5.550	10.900
Rumunja	4.800	6.700
Irak	115	4.300
Wyspy Bahrain	—	1.100
Egipt	270	632
Arabja Sauda	—	550
cały „Bliski Wschód“	25.000	55.500
cały świat	206.000	285.000

Znaczenie handlowo-polityczne jakie odgrywa teraz takie kraje, jak Kaukaz, Rumunja, Iran i Irak posiada **najwyższą wagę**. A przecież jeszcze na początku bieżącego stulecia były to tereny, na które nie zwracano prawie uwagi w „koncercie wielkiej polityki“.

Nie chodzi też tutaj tylko o obecną produkcję — zapasy ropy, które kryją się jeszcze w głębi Malej Azji, a zwłaszcza Iraku i dawnej Persji, czyli Iranie — stanowią przedmiot pożądania wszystkich mocarstw świata. Są to najbliższe źródła, z których czerpie Europa, a dostawy niezmiernych zapasów południowo-amerykańskiej Wenezueli, czy też holenderskich Indji nie odgrywają obecnie roli ze względu na zbytnią odległość.

Produkcja samego Iranu wystarczałaby nawet na pokrycie zapotrzebowania Wielkiej Brytanji, a Anglii dokonali nielada wysiłków, budując rurociągi naftowe poprzez 1.200 kilometrów pustyni. Cóż z tego, kiedy nie mogli w czasie minionego roku wojny obronić się przed zupełnym odcięciem od tego najważniejszego dostawcy, jakim jest Irak.

Czy dzisiaj chociażby jeden statek-ekspedycja może się odważyć na przepłynięcie wzdłuż całego morza Śródziemnego, a potem na spokojnie zawinięcie do portu macierzystego bez narażenia się na atak z powietrza lub torped podwodnych?

Wartoby poświęcić osobny artykuł

rozwojowi „ropociągów“,

które łączą najważniejsze zagłębia naftowe z pobliskimi przeważnie brzegami morskimi. Dzięki nim nie traci się węgiel ani samej ropy na zapotrzebowanie rafinerji w surowiec, a sam transport jest szybszy, niż drogą żelazną.

W Rumunji wiedzie od wschodniego krańca podkarpackiego zagłębia z miejsc-

Europy dysponują tylko znikomymi ilościami tej energjo-dajnej cieczy, tak że polityka okrajenia mogła być przyniesie Francji i Anglii pełny sukces w walce z „państwami osi“.

Z chwilą jednak, gdy ten „system walki“ został zniweczony, zanim go wogóle zaczęto realizować, samo przygotowanie techniczne odegrało rolę w pokonaniu Polski, Belgji, Hlandji i Francji. Bliski Wschód bowiem, a więc przede wszystkim Rumunja, był bez przerwy dostępny dla „środków komunikacyjnych, zdążających w kierunku Rzymu i Berlina, a dostawy z Kaukazu nieruchomione były tylko przez krótki okres czasu.

wóci Buzau jeden rurociąg do Konstanzy nad Morzem Czarnem, a drugi z centrum zagłębia od Ploestia aż nad Dunaj. Dalszy transport drogą wodną jest już bez porównania tańszy, tak, że rzeźne statki wiozą benzynę w górę Dunaju do Bułgarii, Jugosławii i poprzez Węgry do Niemiec.

Z Konstanzy odpływają statki do Turcji, Grecji, a w czasach pokojowych do wszystkich innych krajów, położonych nad Morzem Śródziemnym. Rumuńskie ropociągi, czyli t. zw. „Oil Ripe Line“ nie są imponujące pod względem swej długości, a także z zagłębia irańskiego nie jest daleko do portów u ujścia Eufratu.

Już od wielu lat z miejscowości o tak egzotycznych nazwach, jak Masjud-e-Sulejman, Haft-Kel, Naft-e-Safid czy Gach-Saran zaopatruje się okręty, czekające niedaleko nad brzegami Zatoki Perskiej, które odpływają potem w kierunku Adenu. Teraz i na tym krańcu półwyspu Arabskiego nie jest bezpiecznie podróżować pod flagą wielko-brytyjską, bo dla włoskich samolotów, stacjonowanych w Erytrei lub włoskim Somali wystarczą tylko godzinna „przejażdżka“, by zaatakować tam transporty, płynące zresztą pod silnym konwojem.

Do arcydzieł techniki

trzeba zaliczyć olbrzymie pod względem zasięgu ropociągi, łączące zagłębie Iraku z portami w Syrii i Palestynie (Haifa), lub też przecinające cały Kaukaz.

Dla Rosji Sowieckiej Kaukaz jest najważniejszą dostawcą ropy, gdyż pokrywa z wielką nadwyżką całe zapotrzebowanie tego największego na świecie, chociaż jeszcze słabo zmotoryzowanego kraju.

Z zagłębia nad Morzem Kaspijskim — słynnego Baku — wiedzie „Oil-Ripe-Line“ przez Tyflis do Batum nad Morzem Czarnem. Bardziej na północ i w głębi lądu stałego położone zagłębia Grozny i Majkop są połączone ze sobą rurociągami, których przedłużenia sięgają brzegów Morza Kaspijskiego i Morza Czarnego.

W roku 1938 wydobywano na Kaukazie niemal 27 milionów ton ropy, a całe zużycie Sowietów wynosiło mniej więcej 23 miliony ton. Dla państw środkowo-europejskich jest bardzo korzystnym, że Rosja zaczyna pokrywać swe wewnętrzne zapotrzebowanie z coraz więcej rozwijającego się zagłębia „Emba“ pomiędzy Wołgą a Uralem. Zapasy, które tam zaczynają dopiero powoli eksploatować, oceniana rzeczoznawcy na 100 milionów ton.

rowywała na te tory, by on wypowiedział się, co o tem myśli. Lecz on jedno tylko powtarzał: „Z tobą Meri pójdzie wszędzie dzikus, opuści swoich ukochanych przyjaciół, by być przy tobie“.

Ale wówczas zauważyła ona, że był smutny, pochmurny, a mówiąc słowa powyższe, lzy toczyły mu się po twarzy.

Zrozumiała, że na samą myśl rozstania się z tym światem zwierzęciem on cierpi.

Pewnego razu rzekła doń Meri, że pojedzie na krótki czas do swej matki starszki, a potem wróci do niego.

Gdy posłyszala, jak zaczął szlochać, a był to płacz okropny, rozdzierający, spytała:

— Czemu płaczesz?

— Dzikus prosi zostać Meri. Nie chce żyć bez Meri, dzikus biedny, musi umrzeć, tam pójdzie do góry zabić.

Zal jej się zrobiło. Nie mógł się potem długo uspokoić. Od tej chwili nigdy już nie wstrzymała rozmowy na ten temat, pomna ostatniego przejścia. Dłuższy czas potem ochodził smutny, zatroskany, myśląc nad zemstą.

Gdy na horyzoncie ukazywały się kiedykolwiek samoloty, błagał ją, by się z nim ukryła, przeczuwając, że od nich może grozić im niebezpieczeństwo. Zdawał sobie doskonale sprawę z tego, że ją napewno poszukują.

Miał rację, bowiem po porwaniu lekarki, wieść o tem rozniosła się lotem błyskawicy nietylko w Etiopji, lecz i zagranicą. To też z głównej komendy wyszło polecenie szukania jej. Wyznaczono nawet wysoka pieniężną nagrodę.

Abiszyńczy wiedząc, kto był sprawcą porwania, nie chcieli nawet myśleć o wydobyciu jej z rąk ducha puszczy. Wiedzieli, że to się na nie nie przyda, ponadto oba-

Przeróbka ropy na benzynę odbywa się prawie we wszystkich zagłębiach w rafinerjach, zbudowanych też w pobliżu szybów naftowych. Pod tym względem uposledzone jest najważniejsze dla Wielkiej Brytanji zagłębie Iraku, bowiem z pod Mossulu i Kirkulu odpływa tylko nieoczyszczona ropa rurociągami w kierunku na zachód. Dopiero przy końcu ubiegłego roku

wybudowali Anglicy w Haifie rafinerję,

która jest w stanie przerobić połowę produkcji całego Iraku. Stanowi ona teraz ponętny cel ataków lotnictwa włoskiego, a pożary zbiorników świadczą o celności bomb.

Sam ropociąg zbudowany nakładem olbrzymich kosztów, który wiedzie poprzez 1200 kilometrów pustyni, unosi się nad wodami Eufratu i Tygrysu i wije się jak bezkresny wąż wśród gór i dolin, musi być także strzeżony dniem i nocą przed sabotażowymi atakami Arabów.

Posterunki angielskich żołnierzy, czuwających w mundurach tropikalnych nad tym strumieniem energii nie mogą jednak przeszkodzić temu, że co pewien czas rozbrzmiewa alarm: „Oil-Pipe-Libe“ plonie!“

Trzeba wtedy zamykać rozmieszczone w pewnych odstępach krany, a pogotowie alarmowe wyposażone nawet w samoloty musi gasić pożar z narażeniem życia, po przybyciu na miejsce zniszczenia.

Ludy tubylcze niustannie ponawiają zamachy na wiodącą przez ich kraj linję, tak, że potrzeba kilku dywizji wojska na zapewnienie normalnego działania ropociągu.

Dla środkowej Europy wystarcza teraz w zupełności ilość benzyny otrzymywana z Rumunii i z Kaukazu, w przyszłości odgrywać będzie ogromną rolę wykorzystanie zapasów zachowanych jeszcze w pokładach geologicznych w Azji Przedniej. Pokażny ten zapas wystarczy jednak nie dłużej, jak na dwa lub najwyżej trzy pokolenia ludzkie, przy normalnym pokojowym zużyciu!

A co potem?

Wprawdzie kotły okrętów wojennych i statków handlowych można ogrzewać węglem, ale ludzkość nie zrezygnuje nigdy już chyba z używania samolotów i samochodów.

Troska o zdobycie syntetycznej benzyny doprowadziła do wynalazku upłynienia węgla, a może jeszcze i inne nowe nieprzewidziane teraz jeszcze środki napędowe powstaną w laboratorjach chemicznych.

Budowa nowego kanału Panamskiego.

Nowy Jork, 17 września. Według doniesień prasy włoskiej z Nowego Jorku, szef wydziału technicznego w departamencie robót publicznych zakomunikował, iż ostatnio został opracowany plan budowy nowej drogi wodnej, łączącej Ocean Atlantycki z Oceanem Spokojnym, biegnącej równoległe do Kanału Panamskiego.

Budowa tego kanału będzie kosztowała 277 milionów dolarów i trwać będzie sześć lat. Prace przygotowawcze już zostały rozpoczęte. Służby będą wybudowane w ten sposób, że będą mogły wytrzymać również i bombardowanie z powietrza. Nad budową kanału będzie czuwał ministerstwo wojny. Do strefy kanału wysłano już 2 tysiące robotników.

wiali się nieszczęścia, jakie mogłyby ich dotknąć, za ten czyn. — Jednak goście zagraniczni, którzy byli ochotniczo w służbie etiopskiej, postanowili w jakikolwiek sposób ją odnaleźć.

Robili więc wywiady między tamtejszą ludnością, kto, kiedy, gdzie widział ducha puszczy, lecz nie pewnego nie wiedzieli. Wprawdzie przypuszczali oni, że doktorka padła ofiarą krwiożerczego instynktu dzikiego Etiopa, z którego go uważano. Mimo wszystko, gdyby i tak było postanowili się zemścić na nim.

Poszukiwania sły w dalszym ciągu, lecz bez skutka. Brali w nich udział Europejczycy i Amerykanie, którym przydzielono kilku krajowców za przewodników.

Razu jednego siedł zwierzowódz z Meri po szerokim płaskowzgórzu, gdzie nie było ani jednego drzewa lub większego krzewu, gdy nagle usłyszeli łomot silnika samolotu.

Zmartwiał zwierzowódz, rzucił owoce na ziemię i porwawszy lekarkę na ręce, począł uciekać z nią ku skałom.

Aeroplan znajdował się dosyć nisko, to też pilot zobaczył nieoczekiwane całkiem widowisko. Człowieka w mundurze włoskiego oficera, niosącego kobietę. Ponieważ samolot należał do etiopskiej eskadry, przeto ten nie odważył się lądować, myśląc, że może gdzie w pobliżu są ukryci Włosi. Przybywszy jednak na lotnisko, zawiadomił zaraz komendanta, który polecił, by natychmiast udano się na przebiegi w tę stronę, oznaczoną przez pilota, — co wkrótce uskuteczniło. — Początkowo nie osiągnięto żadnych rezultatów. Oficer włoski znikł jak kamfora.

Tęgo dnia właśnie Meri ubrała swego dzikuska na odmianną w strój włoskiego

TEMPO — podłogi jak lustro!

Długotrwała posucha w Australji.

Ciężkie straty w zbiorach pszenicy.

(§) Nowy Jork, 17 września. „New York Times“ donosi z Melbourne, że długotrwała posucha w Australji spowodowała ciężkie straty w zbiorach pszenicy.

Według przypuszczalnych oszacowań tegoroczne zbiory w najlepszym wypadku dadzą 110.000 buszli w porównaniu z 210.000 buszli w ub. roku.

Zmiany w dyplomacji francuskiej.

Zurych, 17 września. W ramach postanowionych niedawno temu przez rząd francuski przesunąć w dyplomacji, marszałek Petain mianował dotychczasowego ambasadora w Stanach Zjednoczonych de St. Quentin'a ambasadorem w Rio de Janeiro, podczas gdy dotychczasowy ambasador w Rio de Janeiro Jules Henry został mianowany ambasadorem w Ankarze, na miejsce, opróżnione przez Massigli'ego.

Aresztowanie Bluma.

Vichy, 17 września. Dawny przywódca frontu ludowego, działacz socjalistyczny, Leon Blum, został na wniosek francuskiego ministerstwa spraw wewnętrznych aresztowany.

Obecnie Blum przebywa w zamku Chazeron, gdzie został umieszczony w odosobnieniu. Oprócz Bluma w zamku tym znajdują się, jak donoszą, b. premier Reynaud, dawny premier Daladier, dawny generałissimus Gamelin i dawny minister spraw wewnętrznych i kolonij Mandel.

Zracjonowanie środków żywności w Rumunji.

(§) Bukareszt, 17 września. Szef rządu rumuńskiego generał Antonescu udał się do ministerstwa gospodarstwa oraz szeregowi podległych sobie podsekretarjatów stanu linij wytycznych w sprawie reorganizacji gospodarki krajowej.

W myśl jego zarządzeń obowiązują obecnie nowy plan produkcyjny, celem zwiększenia jesiennej uprawy roli, oraz racjonalnego podziału zadań w każdej gałęzi produkcji. W dziedzinie przemysłu dokonano sprawiedliwego rozdziału surowców i wypracowano realny plan organizacyjny, mający na celu zabezpieczenie konieczności życiowych narodu rumuńskiego.

Jak generał Antonescu w zakończeniu oświadczył, ceny produktów rolniczych i wytworów przemysłowych będą utrzymane w zdrowym wzajemnym stosunku, a celem zabezpieczenia zapotrzebowania wewnętrznego wprowadzone będzie surowe zracjonowanie chleba, mięsa, olejów jadalnych i mydła.

Kongres wszechindyjski odmawia Anglii poparcia.

(§) Nowy Jork, 17 września. „Associated Press“ donosi, że komitet wykonawczy wszechindyjskiej partji kongresowej postanowił cofnąć obietnicę udzieloną rządowi brytyjskiemu w kierunku poparcia Anglii w obecnej wojnie pod pewnymi warunkami, które nie zostały bliżej sprecyzowane. Komitet określił rząd brytyjski jako godzien potępienia, ponieważ wciągnął Indje do wojny, nie zapytawszy najpierw o zdanie narodu hinduskiego.

EUGENJA WAGNER.

Zwierzowódz

Powieść fantastyczna.

Ilustrował: Witold Wagner.

15)

Ale jednego dnia poszedł sam, ona pozostała, by uporządkować zniszczone owoce. Jednak szybko powrócił, będąc niespokojny, gdyż od samego rana dochodziły do uszu wyraźnie strzały. Widocznie linja bojowa była coraz bliżej.

ROZDZIAŁ VIII.

Minał jeden, drugi dzień, a strzelanina stawała się wyraźniejszą. W powietrzu coraz częściej ukazywały się aeroplany.

Zwierzowódz stał się niespokojny. Chodził z kąta w kat za Meri, jak dziecko za matką. Małpy, które jakby naumyślnie, nie dawały mu dzisiaj spokoju, odpychały od siebie.

Lecz i ją jakiś lek i strach opanował, jak gdyby przed utratą szczęścia, którego obecnie zamyślała. Chwilami pragnęła powrócić do swoich, lecz wówczas, na myśl przychodzącej jej ukochanej dzikus, którego teraz tak zostawić nie mogła z dwóch powodów. Po pierwsze przyzwyczaiła go już do innych trochę warunków życia, nauczyła go mowy ludzkiej, po drugie — a dla niej ważniejsze, pokochała go prawdziwie, szczerze, gorąco.

Nie wyobrażała sobie życia bez niego. Ale czy on się zgodzi opuścić tych swoich przyjaciół, wśród których spędził czas od swego dzieciństwa.

Mając to w pamięci, często rozmowę skie-

oficera, w którym bardzo ładnie i zgrabnie wyglądał.

Dopadłszy wtedy skał, ukrył się w nich razem z Meri, która była tym wypadkiem zbliziona i zatroskana. Czują dobrze, że zbliża się chwila, która musi zdecydowanie o losach ich obydwójka.

Ciekawiła ją myśl, jak postąpi dzikus, sek, gdy stanowa chwila nadejdzie, czy puści ją sama, czy i on z nią powędruje. Ale co powie rodzina, gdy z nim przyjdzie? Powiedzą napewno, że zwarłował. Co jej po głowie chodzi, by polaczyć się z zawsze z dzikusiem. — Zapewne powie, że „no, no, zadowolnij swoją fantazję, zawsze byłaś ekscentryczna, pełna dziwacznych pomysłów“.

Pamięta, jak jej odradzano wyjazd na czarny ląd Afryki. Lecz ona co postanowiła, tak i zrobiła. Nie żałuje jednak tego, czuje się zadowolona z losu.

Gdy on z nią pojedzie — polaczy się z nim na wieki węzłem małżeńskim. Weźmie ślub, a wszyscy krewni, znajomi, nazwa ją warjatka, fiksatka, będą myśleli, że za kilka miesięcy lub najdalej rok weźmie rozwód. O, niedoczekanie ich! Choć jest jedynaczką, o której rękę stara się milionier z arystokracji i synowie milionierów, ona wybierze jego, którego sobie wychowała i obudziła w nim życie duchowe. Zobaczą, jak żyć będzie, nie doczekają się nigdy chwili rozvodu.

Tak myślała teraz Meri. Ale czy on zechce z nią jechać? Jebeli nie, to ona powróci do niego i tu z nim założy ognisko rodzinne.

Nie wiedział o tych myślach jej zwierzowódz. Wprost przeciwnie myśli snuł się teraz po jego głowie. Myślał, że gdy mu ją odbiora, a ona go nie weźmie z sobą, (Ciąg dalszy nastąpi).

Depesze gratulacyjne kancl. Hitlera.

(SS) Berlin, 17 września. Kanclerz Hitler przesłał na ręce prezydenta Gwatemali telegraficzne życzenia z racji rocznicy niepodległości Gwatemali.

Kanclerz Hitler przesłał w drodze telegraficznej na ręce prezydenta Republiki Ekwador życzenia z powodu rocznicy niepodległości Ekwadoru.

Kanclerz Hitler przesłał prezydentowi Meksyku w drodze telegraficznej życzenia w związku ze świętem niepodległości Meksyku.

W kilku wierszach.

Królowa Helena, matka króla Michała I rumuńskiego przybyła do Bukaresztu.

W Meksyku uchwalono ustawę o powołaniu obowiązku służby wojskowej. Według przepisów tej ustawy mężczyźni w wieku od 18 do 45 lat będą powołani do odbycia jednorocznej obowiązkowej służby wojskowej.

„Daily Express” komunikuje, że jeszcze przed nastaniem pory zimowej okaże się potrzeba zabicia dwie trzecie pogłowia nierogacizny w Anglii, przyczem po spożyciu tych rezerw mięsnych trzeba będzie wacjonizację mięsa zmniejszyć do 50 proc.

Z Bejrutu odplynęły dwa okręty, na pokładzie których znajdują się zdemobilizowani żołnierze francuscy.

W związku z wypadkiem lotniczym gen. Weygand odroczył na czas nieokreślony swą podróż inspekcyjną do kolonii francuskich.

„New York Times” donosi, że rząd brytyjski zakazał podawania do wiadomości publicznej daty ponownego zebrania się sesji parlamentu.

Jak donoszą dzienniki prasie, należy w najbliższym czasie liczyć się z włączeniem Protektoratu Czech i Moraw do niemieckiego obszaru celnego.

Do środy w nocy w Londynie było 1120 zabitych i 4660 rannych. Cyfra ta nie obejmuje jeszcze ofiar ataków nocnych w czwartek i w piątek.

Rząd francuski postanowił celem obejścia blokady angielskiej wybudować trzy szosy przez pustynie Sahary, celem wprowadzenia przy pomocy komunikacji samochodowej artykułów kolonialnych z Południa na Północ.

We francuskim porcie wojennym Tulon zarządzono w piątek alarm lotniczy, spowodowany prawdopodobnie zbliżaniem się samolotów angielskich.

60 lat używamy światła elektrycznego.

(PWP) Nie możemy sobie wyobrazić dzisiaj życia kulturalnego bez oświetlenia elektrycznego, ale nie zastanawiamy się nad tem, że przecież dopiero od bardzo niedawna możemy za naciśnięciem niepozornego kontaktu rozjaśnić mroki nocy. Jeszcze w wielu miejscowościach „pokubuje” oświetlenie gazowe w formie latarni ulicznych, ale już choćby ze względu na bezpieczeństwo w czasie nalotów samolotów bombowych nigdzie nie zakłada się innego oświetlenia, jak tylko elektryczne.

W środkowej Europie założono elektryczne lampy łukowe po raz pierwszy w Berlinie w zimie 1879/80 r. Zupełnie zrozumiałe były wtedy procesy ludzi, którzy pragnęli ujrzeć na własne oczy po raz pierwszy światło bez płomienia, czy też, jak się poetycznie wyrażano „słońce w szklanej kuli”.

Władze państwowe i gminne nie omieszkały także wówczas uczestniczyć w tego rodzaju epokowej inauguracji, jaka odbyła się podczas „Berlińskiej Wystawy Przemysłowej 1879”. Jakże śmiesznie brzmią dzisiaj ówczesne przepisy, które zabraniały jak najsurowiej ze względu na możliwość wzniesienia pożaru zainstalowania pierwszych lamp elektrycznych wewnątrz hali wystawowej! Firma Siemens i Halske musiała się zadowolić obszerną piwnicą w t. zw. „Kaisergalerie” i z tej pierwszej centrali elektrycznej zaopatrywano w prąd lampy łukowe na reprezentacyjnej alei „Unter den Linden”.

Sprawozdanie, wypracowane przez inżynierów, czuwających nad owymi lampami, jak najtroskliwsza matka nad dzieckiem, jest miejscami nawet zabawne. Czytamy między innymi uwagami, że jedna kapryśna lampa świeciła się stale tylko przez

pewien czas, a potem gasła z niewłaściwej przyczyny. Nie umiano tego wyjaśnić, podobnie, jak i dziwnego zjawiska, że wystarczało ją potrącić, aby się znowu sama zaświecała. Na innym znowu miejscu — gdzie panował silny przeciąg powietrza — lampa migotała w sposób bardzo męczący dla oka; wymieniano ją kilkakrotnie, jednak bez rezultatu. W żaden sposób nie można było usunąć tego „djablika”, psującego efekt całości. Jeszcze przykrzejszym dla pionierów światła elektrycznego było to, że władze gminne nie mogły się zdecydować na zakupienie całej instalacji — tak że trzeba ją było rozebrać z powrotem.

Ulepszenia postępowały jednak w laboratoriach elektrotechnicznych prosto z tygodnia na tydzień, tak, że kiedy w dniu 10 sierpnia 1880 roku zapłonęły na wysokich masztach nowe lampy łukowe, rozjaśniły one wielki plac w Berlinie słonecznym niemal światłem. Zrozumiano wtedy, że gaz, jako najlepszy wówczas materiał oświetlający, zyskał niezmiernie groźnego przeciwnika, odnoszono się sceptycznie jedynie tylko przez pewien czas do żarówek. Mówiono bowiem, spacerując po „Kochstrasse”, gdzie od pewnego czasu jaśniało w nocy blade jeszcze światło pierwszych żarówek, używanych w Europie: „To nam nie może zaimponować. Ta elektryka świeci jak gaz. Całkiem co innego lampy łukowe!”

Dokładnie 60 lat temu zaprowadzono wreszcie w Berlinie na Leipzigerstrasse pierwsze stałe lampy elektryczne i ta próba wykazała tego rodzaju trwałość i moc energii świetlnej, że nie znaleźli się już zatwardziali konserwatyści, którzyby ośmielili się twierdzić, że gaz ma wyższość nad utajoną w drutach i wyzwoloną wewnątrz lamp energią elektryczną.

KRONIKA

Dziennik rozporządzeń Generalnego Gubernatorstwa.

(-) Kraków, 17 września. Dziennik rozporządzeń dla Generalnego Gubernatorstwa, część II, Nr. 53 z dnia 6 września 1940 r. zawiera zarządzenie Nr. 2 urzędu gospodarowania żelazem i stała w Gen. Gubernatorstwie z dnia 1 września 1940 r.

Powyższy numer Dziennika można nabywać w administracji Kraków 1, skrytka pocztowa 110. Abonenci mogą wpłacać prenumeratę na pocztowe konto czekowe Warszawa Nr. 400.

Kto z rolników podlega podatkowi obrotowemu?

(-) Kraków, 17 września. Wiadomości podatkowe gospodarze Centralnego Biura Rachunkowości Rolniczej dla obszaru Generalnego Gubernatorstwa Nr. 3, rocznik I z września 1940 r. zawierają następujące artykuły: Państwowy podatek przemysłowy od obrotów. Kto z rolników podlega podatkowi obrotowemu? Wymiar podatku obrotowego. Umowy zbiorowe. Ogólne zasady. Wyciąg warunków płacy z umowy zbiorowej. Ubezpieczenie na starość robotników rolnych. Terminarz podatkowy na miesiąc wrzesień.

Kara śmierci za napad rabunkowy.

Rzeszów, 16 września. W Rzeszowie stracono w tych dniach 24-letniego Macieja Sochackiego z Monasterza i 21-letniego Antoniego Markowskiego z Sietusza, skazanych przez sąd wyjątkowy w Rzeszowie na karę śmierci za dokonany wspólnie gwałt i rabunek.

Obaj ci bandyci napadli w nocy wraz z trzecim, na razie niewyśledzonym sprawcą, samotnie w lesie stojącą chatę gajowego, ponieważ wiedzieli, że gajowy znajduje się w niewoli niemieckiej i że jego żona mieszkająca tam tylko z 75-letnim ojcem, posiada gotówkę. Bandyci zdołali dostać się do mieszkania gajowego dzięki temu, że podali, jakoby mieli wiadomości i pozdrowienia od męża, przebywającego w niewoli. Dostawszy się w ten sposób do chaty, obezwładnili uderzeniami pałką i ostrzem siekiery żonę gajowego i jej ojca, chociaż ci nie stawiali bandytom oporu, poczem włamali się do schowków i obrabowali je doszczętnie. Nakoniec usiłovali Markowski i trzeci bandyta zgwałcić żonę gajowego.

Potworna ta zbrodnia, ohydna zwłaszcza przez wyzyskanie tej okoliczności, że mąż ofiary jest w niewoli i że dokonana została na bezbronnej niewiaście i jej ojcu staruszkowi, została przez egzekucję okupioną.

(Jo) ADRESY APTEK dyżurujących dzisiejszej nocy w Krakowie: Retoryka 1, tel. 130-72; Krakowska 19, tel. 101-21; Długa 88, tel. 173-36; Adolf Hitler Platz 42, tel. 114-27; Florjańska 15, tel. 100-31; Karmelicka 9, tel. 123-83; Dietla 76, tel. 105-30; Zwie-

rzyniecka 7, tel. 124-27; Mogińska 16, telef. 175-90; Plac Zgody 18, tel. 165-54.

STAN WODY NA WISLE wynosił dn. 17 września w Krakowie minus 265, w Zawichoście plus 160.

(Jo) NIE WYSKAKIWAĆ Z TRAMWAJU W BIEGU! W poniedziałek w godzinach południowych wyskoczył z tramwaju przy Placu Inwalidów 10-letni chłopak — Czekaj Kazimierz i dostał się pod koła tramwaju, doznając zwichnięcia lewej nogi. Przybyły lekarz Pogotowia Ratunkowego po zaopatrzeniu, polecił przewieźć go do szpitala św. Łazarza na II oddział.

Wieczorem, około godz. 9-tej wyskoczyła z tramwaju przy ul. Wybickiego kobieta, lat około 37. Przepuszczalnie upadła na bruk i uderzyła się o krawężnik. Przybyły lekarz Pogotowia Rat. stwierdził rany tłuczone głowy, objawy wstrząsu mózgu. W stanie nieprzytomnym została odwieziona do szpitala św. Łazarza. Nazwiska kobiety narazie nie ustalono.

(Jo) WŁAMANIE DO MŁYNA. W nocy z dnia 15 na 16 bm., nieznanymi sprawcami włamano się do młyna w Białym Prądniku, skąd skradli 9 pasów transmisyjnych skórzanych i 100 kg pecaku wartości około 2.000 złotych na szkodę właściciela młyna Schindlera. Policja przeprowadza dochodzenia.

Nowe stacje radiowe w Słowacji.

W dążeniu do rozbudowy sieci radiowej w Słowacji przewidziana jest budowa stacji krótkofalowej o mocy 50 kw. Zlecenie wybudowania tej stacji radiowej, mającej także służyć celom telefonicznym i telegraficznym w komunikacji światowej, otrzymała znana niemiecka firma Telefunken w Berlinie. Nowa stacja radiowa umieszczona zostanie w pobliżu Bratisławy w tym samym budynku, w którym mieści się obecnie 100 kw. stacja radiowa, nadająca na falach średnich. Audycje w nowej krótkofalowej stacji radiowej przeznaczone być mają w pierwszym rzędzie dla wielkiej liczby Słowaków, znajdującej się zdalek od kraju macierzystego, a szczególnie w Ameryce. Uruchomienie nowej stacji radiowej nastąpić ma w połowie roku 1941.

Przyznanie wspomnianego zlecenia firmie Telefunken świadczy nie tylko o wielkim uznaniu dla niemieckiego przemysłu w dziedzinie budowy stacji radiowych, lecz zarazem utrwala przekonanie, że mimo wojny, niemieckie stosunki gospodarcze z zagranicą są nadal ożywione. Wybudowanie nowej stacji radiowej świadczy również i o tem, że Słowacką całą siłą zabrała się do pracy nad rozbudową kraju, przyczem przemysł niemiecki w wysokim stopniu bierze w niej aktywny udział.

WESOŁY KĄCIK.

WYSTARCZY. Sędzia: Nazwałś pan swego sąsiada ośią głową. — Ma pan co jeszcze do powiedzenia? Oskarżony: Dziękuję panie sędzio, sądze, że to wystarczy.

USPRAWIEDLIWIENIE.

Szef: Pan się codziennie spażnia do biura. Urzędnik: Przepraszam bardzo, weale nie, tylko zegar w biurze się spieszy. Szef: Niechże pan z łaski swojej zechce z przychodzeniem do biura zastosować się do tego czasu. Urzędnik: Proszę wybaczyć, ale nie nozę tego zegara przy sobie.

Z URZĘDÓW

SĄD OKRĘGOWY W KRAKOWIE. Wydział I. Cywilny, dnia 4 września 1940. I T. 100/40 i inne. Zarządzenie postępowania celem uznania za zmarłego. Jakub Sasser urodzony 17. VII. 1895 w Polance Haller, w r. 1901 wyjechał miał do Bremy i od r. 1914 nie daje wiadomości o sobie. — Roman Sassa, urodzony 5. X. 1890 w Graboszycach, w r. 1922 opuścił Kraków i miał przebywać na Wileńszczyźnie, a od r. 1924, czy też 1925 nie daje wiadomości o sobie. Wdrażając postępowanie celem uznania wymienionych za zmarłych, ogłasza się wezwaniem, ażeby udzielono o nich wiadomości Sądowi. Wzywa się ich, aby stawili się przed sądem lub w inny sposób dali znać o sobie, a to w terminie jednego roku od dnia ogłoszenia. Po tym terminie Sąd orzeknie o uznaniu ich za zmarłych. — Równocześnie zarządza się postępowanie o rozwiązaniu wstępnego małżeńskiego; małżeństwa zawartego w rzymsko-katolickim kościele w Innsbrucku 9/X 1911 między Hermiłą z Müllerów a Franciszkiem Gamołką z Wieliczki. Obroncą wstępnego małżeńskiego ustanawia się adwokata Stanisława Truszkowskiego w Krakowie, Garbarska 4; małżeństwa zawartego w kościele parafialnym św. Stanisława w Krakowie z. VIII. 1913 między Romanem Sashsem a Julią Podobińską. Obroncą wstępnego małżeńskiego ustanawia się Bolesława Gardulskiego w Krakowie, Piłsudskiego 9; małżeństwa zawartego w kościele parafialnym w Podstolcach 9. II. 1914 pomiędzy Józefem Stachurą a Katarzyną Piłtala. Obroncą wstępnego małżeńskiego ustanawia się dr Henryka Myszkowskiego, Kraków, Czyska 21. Po roku od dnia ogłoszenia niniejszego edyktu, orzeknie Sąd ostatecznie o rozwiązaniu wstępnego małżeńskiego. 33390

Zakończenie rubryki „Z Urzędów”.

„TECZA” CHEMICZNA PRALNIA I FARBARNIA. Czysta - farbując: ubrania, suknie, uniformy itd. Wszelkie FARBIE przyjmują ponadto wszelką pielęgnację do prania. Za zaginięnie oryginalne świadectwa, przysłane wraz z ofertami do redakcji — wydawnictwo Gońca Krakowskiego nie odpowiada.

Tanie KNOTY z surowca niemieckiego do lamp naftowych wszelkich rozmiarów. Każdą ilość dostarcza Zarząd komisaryczny F-my E. WACHS i S-ka Kraków, Lwowska 2. Zadać prospektów! 30718

ADWOKAT-OBROŃCA JAN MOTAK prowadzi kancelarię KRAKÓW, Basztowa 10, telefon 159-35. 2812k

Nowości!! PODŁOGI JAK LUSTRO! BEZWONNY WOSK W PRÓSZKU TEMPO! WYRÓB FABR. DOBROLIN

Przedsiębiorstwo przemysłowe z branży umundurowania wojskowego natychmiast zatrudni: 1 krojczego mundurów oficerskich (mundurów miarowych), 1 krojczego mundurów wyrobu fabrycznego, 10 krawców dla mundurów miarowych. Reflektuje się wyłącznie na pierwszorzędne siły fachowe i tym zapewni się stałą pracę przy najwyższym wynagrodzeniu. Pożądana jest znajomość języka niemieckiego. Prosi się o najszybsze osobiste zgłaszanie się lub też w drodze składania ofert. Jos. Hanisch Kraków, Hauptstr. 12.

Tańszy jest „Goniec Krakowski” w prenum. miesięcznej.

Większe przedsiębiorstwo fabryczne poszukuje natychmiast pierwszorzędnych niemieckich stenotypistek i maszynistek język polski pożądan. Oferty z odpisami świadectw i fotografią skierować do Gońca Krakowskiego Kraków „Nr. 2817k”.

KRAKAUER ZEITUNG. Nieświadomość nie ochroni Cię przed odpowiedzialnością! Od 1 września bież. roku wszelkie rozporządzenia i obwieszczenia na podstawie rozporządzenia G. G. z dnia 23. lipca 1940 ukazywać się będą obowiązkowo w KRAKAUER ZEITUNG. Czy jesteś już jej prenumeratorem? Przez pocztę zamówów Krakauer Zeitung. Cena prenumeraty miesięcznej, wynosi tylko złotych 4.30

Zeitungsverlag Krakau-Warschau G. m. b. H. K R A K A U Pocztowa kanta cka u: 624 WARSZAWA

„CENTRALA MASZYN” posiada na składzie 30 różnych marek maszyn do pisania, liczenia, kalkulacji — wzorowy warsztat naprawy. Udzielamy gwarancji na sprzedane maszyny. MARIAN PUJDAK Warszawa, Plac Dąbrowskiego 2.

Wolne posady

TECHNIKA budowlanego lub budowlanego... budowlanego... budowlanego...

BUCHALTER LASOWY

fachowiec, samotny, ze znajomością niemieckiego w słowie i piśmie...

PIEKARZE

poszukiwani na stałą pracę do Bieżewa. Posada do objęcia u tychmiast...

PANNA DO SKLEPU

fachowa, z kaucją piszącą na maszynie, język niemiecki...

SZUKAM

inteligentnej osoby do wyłączenia domowego kotletowego gospodarstwa...

KORESPONDENTKA

sekretarka z dobrą znajomością niemieckiego i stenografii...

CUKIERNIKOWI

odstąpię piekarnię do wypieku ciast... Goniec Krak., Nr. 33323

SZEWCA

z świadectwem przemysłowym poszukuję do urzędowego lokalu przy głównej ulicy...

PIERWSZOZĘDZA

młoda kucharka potrzebna do zarz. Zgłoszenia: Aleja Grottgera 12. 33317

Posad poszukują

PANNA, lat 19, - szkoła gospodarcza, - przyjmie odpowiednio zajęcie. Zgłoszenia: Goniec Krak., Nr. 33242

SZOFR

wykwalifikowany, dłuższa praktyka - szuka posady stałej - za stępstwa. Miejscowość obojętna. - Warunki ekonomiczne. Goniec Krakowski Kraków „Nr. 33156” 33156

TECHNIK

zawodowy, z praktycznym doświadczeniem w operatywności, - przyjmie posadę. - Goniec Krak., Kraków „Nr. 33203” 33203

GOSPODYNI

inteligentna, spokojna, zdrowa, gotuje oszczędnie, umie szyc, zna krawieczyznę, cerowanie białelizy, - wychowuje dzieci, opieka chorych, trochę niemiecki, miejscowość obojętna, placówka niska, świadectwa dobre. Goniec Krakowski, Kraków „Nr. 33384” 33384

SZOFR MECHANIK

z 25-letnią praktyką, poszukuje pracy w obszarze Protektoratu. Heretyk Józef, Kęty, Kreis Bielitz, Stojałowski 6265. 33318

DENTYSTYCZNY

technik, pracujący operatywnie i technicznie poszukuje pracy. Zgłoszenia wraz z podaniem warunków - Goniec Krakowski Kraków „Nr. 33451” 33451

MŁODA

inteligentna poszukuje odpowiedniej posady. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków „Nr. 33386” 33386

Kupno

GARDEROBE męska, jesienka, futro kupia. Starowińska 21. m. 8 33297

PODRECZNIK

do znaczków polskich Ikarosa - wyd. Białystok, kupi „Filatelia”, Kraków, Długa 14. 33459

KUPIE

damski materiał na płaszcz, czarne i brązowe, obuwie, wygodne, 38, szewro. Goniec Krakowski Kraków „Nr. 33458” 33458

DEFINITYV

tablicę do księgow. i skrypty kupie. - Goniec Krakowski Kraków „Nr. 33426” 33426

KUPIE

pokój kombinowany (gabinet - sypialnia) oraz jadalnię. Wiadomość w dni powszednie między godziną 9 a 4 na telefon 116-46. 33309

KUPIE

realność w Bronowicach Małych przy tramwaju. - w cenie od 15.000-20.000 Goniec Krakowski, Kraków „Nr. 33307” 33307

PIEC

żelazny kupie. - Zgłoszenia: „Galeria”, Wielopole 12. 33344

MASZYNE

do szycia kupie okazjynie. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków „Nr. 32979” 32979

KUPIE

urządzenie sklepu kolonialnego. Zgłoszenia: Goniec Krakowski Kraków „Nr. 33391” 33391

ŻELAZNA

szafa stara kupie. Goniec Krakowski, Kraków „Nr. 33396” 33396

KUPIE

futro damskie - żrebce, w dobrym stanie. Wiadomość: Goniec Krakowski, Kraków „Nr. 33350” 33350

WILLE

pełnokomfortowa Salwator, Osiedle. Kazimierz Wielki 70.000 kupi. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków „Nr. 33351” 33351

OKAZYJNIE

większa ilość puszek blaszanych z cukierkami różnej wielkości oraz hulajnogi: Szpitalna 3 m. 1. 33456

KUPIE NOSZONA

GARDEROBE obuwie, białelizę, płaszcz najwyższe ceny: Kraków, Starowińska 74, sklep. Mieszkanie: Starowińska 54/24, IV piętro. Przychodzę do domu bez zobowiązań. 33465

OKAZYJNIE

GARDEROBE męska, białelizę, obuwie, używane rzeczy zakupuje STARE Chrześcijański sklep Starowińska 80. 33331

KUPIE

kamieniec lub - dom z ogrodem w Krakowie lub okolicy. Zgłoszenia: Goniec Krakowski Kraków „Nr. 33436” 33436

KUPIE

spód futrzany pod damskie futro, nowy, lub bardzo dobrym stanie. Zgłoszenia: Aleja Stowackiego 11A, mieszkanie 12a. 33400

KUPIE

natchmiast wagę pomostowa „Import” Siegmund Kopp, Dabica. 33389

NOSZONE

ubrania, marynarki, spodnie, koszule, obuwie kupuje. Gazowa 11/14. 33438

KUPIE

wszystkie znaczki pocztowe „Filatelia” Kraków, Długa 14. 33459

KUPIE

damski materiał na płaszcz, czarne i brązowe, obuwie, wygodne, 38, szewro. Goniec Krakowski Kraków „Nr. 33458” 33458

DEFINITYV

tablicę do księgow. i skrypty kupie. - Goniec Krakowski Kraków „Nr. 33426” 33426

KUPIE

pokój kombinowany (gabinet - sypialnia) oraz jadalnię. Wiadomość w dni powszednie między godziną 9 a 4 na telefon 116-46. 33309

KUPIE

realność w Bronowicach Małych przy tramwaju. - w cenie od 15.000-20.000 Goniec Krakowski, Kraków „Nr. 33307” 33307

PIEC

żelazny kupie. - Zgłoszenia: „Galeria”, Wielopole 12. 33344

MASZYNE

do szycia kupie okazjynie. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków „Nr. 32979” 32979

KUPIE

urządzenie sklepu kolonialnego. Zgłoszenia: Goniec Krakowski Kraków „Nr. 33391” 33391

ŻELAZNA

szafa stara kupie. Goniec Krakowski, Kraków „Nr. 33396” 33396

KUPIE

futro damskie - żrebce, w dobrym stanie. Wiadomość: Goniec Krakowski, Kraków „Nr. 33350” 33350

JEDNO

lub dwa łózka metalowe z materacami, ewentualnie z koldrami w pierzonym stanie, kupię. - Oferty z podaniem ceny kierować: Goniec Krak., Kraków „Nr. 33346” 33346

PARCELE

uzbrojona kupię do 30 tys. w Krakowie, mogą być Dębinki. Goniec Krak., Kraków „Nr. 33364” 33364

KUPIE

damska, granatowa, nieprzemakalna peleryna. - Zgłoszenia: Goniec Krak., Kraków „Nr. 33358” 33358

KUPIE

damskie w dobrym stanie z podaniem ceny, kupię. - Oferty: Goniec Krakowski Kraków „Nr. 33355” 33355

KUPIE

spód futrzany pod damskie futro, nowy, lub bardzo dobrym stanie. Zgłoszenia: Aleja Stowackiego 11A, mieszkanie 12a. 33400

KUPIE

natchmiast wagę pomostowa „Import” Siegmund Kopp, Dabica. 33389

NOSZONE

ubrania, marynarki, spodnie, koszule, obuwie kupuje. Gazowa 11/14. 33438

KUPIE

wszystkie znaczki pocztowe „Filatelia” Kraków, Długa 14. 33459

KUPIE

damski materiał na płaszcz, czarne i brązowe, obuwie, wygodne, 38, szewro. Goniec Krakowski Kraków „Nr. 33458” 33458

DEFINITYV

tablicę do księgow. i skrypty kupie. - Goniec Krakowski Kraków „Nr. 33426” 33426

KUPIE

pokój kombinowany (gabinet - sypialnia) oraz jadalnię. Wiadomość w dni powszednie między godziną 9 a 4 na telefon 116-46. 33309

KUPIE

realność w Bronowicach Małych przy tramwaju. - w cenie od 15.000-20.000 Goniec Krakowski, Kraków „Nr. 33307” 33307

PIEC

żelazny kupie. - Zgłoszenia: „Galeria”, Wielopole 12. 33344

MASZYNE

do szycia kupie okazjynie. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków „Nr. 32979” 32979

KUPIE

urządzenie sklepu kolonialnego. Zgłoszenia: Goniec Krakowski Kraków „Nr. 33391” 33391

ŻELAZNA

szafa stara kupie. Goniec Krakowski, Kraków „Nr. 33396” 33396

KUPIE

futro damskie - żrebce, w dobrym stanie. Wiadomość: Goniec Krakowski, Kraków „Nr. 33350” 33350

GIPS TRZCINE SUFITOWA

itp. poleca Buro Dostaw Materiałów Budowlanych Budowlanych Stanisław Baegociński - Kraków, Szpitalna 36. 33466

PIANINO FUTRO SREBRNE

nakrycie stonowe wiele - innych przedmiotów - sprzedam Kraków Wielopole 10 - Bolesław Wyrwicz. 33481

FORTEPIAN

krótki, nowoczesnej konstrukcji. GABINET stylowy. MASZYNE do pisania. Wiele mebli używanych sprzedam - Hala Meblowa - Grodzka 59, sklep frontowy! 33482

ELEKTRYCZNE

kuchońki, żelazka, piece, poduszki suszarki fryzjerskie, nagrzewacze karbowek, ceny niskie. Jednocześnie wykonujemy instalacje elektryczne, oraz wszelkie naprawy. „Światłomotor”, św. Janka 13. 33332

„HERAKLITH”

plasty budowlane wszystkich wymiarów na składzie. „Universal”, Starowińska 28. Tel. 129-37. 33299

URZĄDZENIE

sklepowe okazjynie tania sprzedam. Wiadomość: Długa 6, - Fma „Wanda”, - od 10-15. 33378

PARCELE

uzbrojona, budowlana, trzysta-sięćdziesiąt, działka willowa - 25.000. - Parcele budowlane dwustuszędziesiąt 6.600, 7.000, 8.000 - sprzedam „Lokata” Kraków, - Łobzowska 4. 33427

PARCELE

uzbrojona, budowlana, trzysta-sięćdziesiąt, działka willowa - 25.000. - Parcele budowlane dwustuszędziesiąt 6.600, 7.000, 8.000 - sprzedam „Lokata” Kraków, - Łobzowska 4. 33427

WENTYLATORY SUSZKI

Fony, TELEFONY domowe, automaty sechodowe, odkurzacze poleca firma: „ZAR” - Sławkowska 11, podwórce. 33463

CEMENT

stałe na składzie „Universal” Starowińska 28. Tel. 129-37. 33233

SPRZEDAM

wkład materiałowy. Wiadomość: Garbarska 14, m. 5. 33324

MASZYNA

do szycia dobrej marki, nie używana, do sprzedania. Krowder ska 39, m. 15. 33304

PAPA DACHOWA

piaskowana, bitumiczna, talkowa, ter. asfalt karbolina, lepik stałe na składzie „Universal”, Starowińska 28. Tel. 129-37. 33233

KUCHENKA

gazowa, dwupłomieniowa do sprzedania: Brodwińska 22, Osiedle Urzędnicze. 33325

PARCELE

800 m² - Rabka, sprzedam. Goniec Krak., Kraków „Nr. 33321” 33321

DRZEWO

opalołe twarde (buk), miękkie (osona) wagonowo lub detalicznie. Kraków - Długa 54/1. 33453

MYDŁO

płynne, kit pokostowy ultramarynowe, Leverkwa bezczekowo dostarczam tania: Kraków, Stawki 22, Osiedle Urzędnicze. 33269

PIĘKNEGO

lisa srebrnego sprzedam. Goniec Krak., Kraków „Nr. 33372” 33372

PLASZCZ

męski, maszynowy pisarska: Sławkowska 19/3. 33369

SPRZEDAM

syplalnię wiedeńską i obraz Kossaka. Wiadomość: Pedzi chów 6, m. 2. 33367

CZĘŚCI

do motoru Co nord 4- lub 6-konnego, sprzedam. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków „Nr. 33366” 33366

MASZYNE

Singer dobrą sprzedam: Kielecka 30, m. 4. - Osiedle. 33359

SPRZEDAM

dynamo Bosch: Aleja 29 Listopada 53. 33358

JESIONKE

damska beżowa nowa, - płaszcz męski nagumowany czarny - materiał na garnitur - sprzedam: Stolarska 13/26, II p. - krawiec. 33345

MASZYNE

Singera AMERYKAŃSKA, prawie nowa, sprzedam okazjynie: Fałata 12, mieszkanie 2. 33238

KAPCE

„Zakopiańskie” różne wielkości, sprzedam. Biuro „Centrala”, Florjańska 24/5. 33408

URZĄDZENIE

sklepowe okazjynie tania sprzedam. Wiadomość: Długa 6, - Fma „Wanda”, - od 10-15. 33378

PARCELE

uzbrojona, budowlana, trzysta-sięćdziesiąt, działka willowa - 25.000. - Parcele budowlane dwustuszędziesiąt 6.600, 7.000, 8.000 - sprzedam „Lokata” Kraków, - Łobzowska 4. 33427

WENTYLATORY SUSZKI

Fony, TELEFONY domowe, automaty sechodowe, odkurzacze poleca firma: „ZAR” - Sławkowska 11, podwórce. 33463

CEMENT

stałe na składzie „Universal” Starowińska 28. Tel. 129-37. 33233

SPRZEDAM

wkład materiałowy. Wiadomość: Garbarska 14, m. 5. 33324

MASZYNA

do szycia dobrej marki, nie używana, do sprzedania. Krowder ska 39, m. 15. 33304

PAPA DACHOWA

piaskowana, bitumiczna, talkowa, ter. asfalt karbolina, lepik stałe na składzie „Universal”, Starowińska 28. Tel. 129-37. 33233

KUCHENKA

gazowa, dwupłomieniowa do sprzedania: Brodwińska 22, Osiedle Urzędnicze. 33325

FULWARK

pod Krakowem, 70 mórg z inwentarzem okazjynie. Kilka kamienic dochodowych śródmieście, wille komfortowe, piękne parcele. Domy Zakopane, sprzedam - biuro „Własna Strzecha” Kraków, Adolf Hitlerplatz 10. 35394

SAMOCHOÓD

„Fiat 522” limuzyna. sprzedam. Zgłoszenia: Goniec Krak., Kraków „Nr. 33381” 33381

MASZYNA

do pisania „Ideal” używana, w dobrym stanie, do sprzedania. Objeździe można między godziną 6 do 7 wieczorem Syrokomia 14, m. 12. 33382

MASZYNA

do szycia „Naumanna” prawie nowa: Leobomirskiego 49, m. 6, między 3-6. 33385

ROWERY, MASZYNY

do szycia, wózki dziecięce, dynamo, lampki, baterie, części rowerowe - maszynowe poleca Krieger, Kraków, Zwierzyniecka 6. 28144

HURT BATERJI

Centra, Dajmon, Znicz, latarki i żurawki „Osmara” Janina BUKOWSKA, Kraków, Gołębia 5, - tel. 106-98. 33330

PARCELA

willowa uzbrojona - Aleja Focha 35.000. - Parcela słoneczna Wola Jusztowska obok Biżans - przedpięćdziesiąt 17.000 złotych sprzedam - biuro Areta Kraków, Florjańska 18. 33424

DYNAMO

110 Volt, 12,5 K. W., MOTOR 220/380 Volt, 8 K. M., SPAWARKA elektryczna 300 Amper, sprzedam - Kraków, Podgórze, ulica Krakuska 7. 33215

6 MORGÓW PARCEL BUDOWLANYCH

w jednym kompleksie z parkiem i stawem w centrum zdrowiska Szwosowice koło Krakowa sprzedam okazjynie - „Universal” Starowińska 28. Tel. 129-37. 27714

BIEŻANÓW,

zapieknięcie położona parcela z wystawą południową, - z widokiem na Kraków i Tatry. Tania do sprzedania. - „Universal” Starowińska 28. Tel. 129-37. 27724